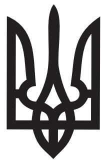
П'ЯТНИЦЯ, 22 ГРУДНЯ 2006 РОКУ ■ № 243 (3993)

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

■ ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Про Кабінет Міністрів

Ранкове засідання 21 грудня

Депутати затвердили календарний план проведення наступної, третьої сесії парламенту п'ятого скликання. Нова сесія Верховної Ради розпочнеться шостого лютого 2007 року, а завершить свою роботу 13 липня. Впродовж сесії парламентарії працюватимуть 12 тижнів у пленарному режимі, шість — у комітетах, п'ять — із виборцями. За цей час у Верховній Раді має відбутися шість днів уряду, а 5, 6 і 9 липня в українському парламенті пройдуть пленарні засідання XVI сесії парламентської асамблеї ОБСЄ. Дещо змінено й календарний план нинішньої сесії Верховної Ради — останній тиждень грудня депутати вирішили працювати в комітетах і фракціях, а перший тиждень нового року — з виборцями.

(Закінчення на 2-й стор.).

Помер Сапармурат Ніязов

На 67-му році життя помер президент Туркменистану Сапармурат Ніязов. Про це повідомило джерело в туркменському уряді. «Це сталося вночі», — сказали журналістам. За даними туркменського телебачення, причиною смерті глави держави стала зупинка серця.

Тим часом знову-таки представник туркменської опозиції, котрий не назвався, заявив, що президент республіки Сапармурат Ніязов помер кілька днів тому, а не в ніч на 21 грудня, як про це заявляють офіційні джерела. «Така інформація була у багатьох, але люди відмовлялися в це вірити».

(Закінчення на 9-й стор.).

За правдиву інформацію

Співробітники газети «Вечірній Київ» закликають колег журналістів і київську громаду захистити свободу слова і право представників ЗМІ на правдиву інформацію, яка останнім часом обмежується столичною владою та безпосередньо головою Києва Леонідом Черновецьким. Про це йдеться у зверненні журналістів редакції газети «Вечірній Київ», оприлюдненому на вчорашній прес-конференції.

Зокрема, наголошується: «Свобода від Черновецького — це нефінансування газети, затримка та виплата у неповному обсязі заробітної плати працівникам редакції». А заборгованість засновника перед редакцією газети вже становить 348 тисяч гривень. «Дійшло до того, що в міській адміністрації виконуючій обов'язки головного редактора Людмилі Воробйовій погрожують прокуратурою, якщо вона не напише заяву про звільнення», — йдеться у зверненні.

Виконуюча обов'язки головного редактора також повідомила, що досі не профінансовано видатків на папір, друк і розповсюдження газети.

Нині команда Черновецького, зазначив голова парламентського Комітету з питань свободи слова Андрій Шевченко, розгорнула війну проти ЗМІ. «Це повернення хамства у відносини між владою і пресою», — підкреслив він. А. Шевченко також наголосив, що такі дії міської влади «є викликом усім журналістам».

ТАРИФИ ЯК ГАМЛЕТІВСЬКЕ ЗАПИТАННЯ

Збільшення тарифів потягне за собою подорожчання комплексу послуг, які надають малі підприємства. Ремонт взуття, хімчистка, перукарня теж по-новому витрясатимуть гроші середньозабезпеченого киянина.

Разом з різдвяними поздоровленнями кияни цілком можуть отримати й квитанції про оплату житлово-комунальних послуг за новими тарифами, бо київська влада послідовно і жорстко вирішила підвищити в 3—3,4 разу вартість життєво важливих послуг. Без економічного і юридичного обгрунтування. Але з обіцянками примусового виселення неплатників і загрозою ще одного підвищення тарифів в 2007 році. У свою чергу Кабмін визнав обгрунтованим таке різке підвищення цін в столичному житлово-комунальному господарстві. І недарма. Ситуація очевидна для тих, хто аналізує політичні розділення в нинішній владі: ворона вороні ока не виклює. Позначається спільність цілей у Партії регіонів і блоку Черновецького: влада бізнесу — це влада для бізнесу і лише.

(Закінчення на 5-й стор.).

Колаж Олексія КУСТОВСЬКОГО.

КОРОТКО

■ **«Київводоканал» відключив 7 злісних неплатників від водопостачання.**

■ **У двох мешканців Кривого Рогу вилучено майже 30 тисяч капсул трамадолу.**

■ **Більш як 30 нелегалів затримали за добу українські прикордонники, а на Луганщині затримали 12 тонн контрабандного пального.**

■ **У Сумах порушено кримінальну справу проти посадовців одного з відділів міськради.**

■ НОВИНИ

На нових авто

Дванадцять інвалідів війни стали власниками новеньких «Таврій». Ключі від автомобілів в Ужгороді їм вручили голова облдержадміністрації Олег Гаваші та голова обласної ради Михайло Кічковський. А загалом нинішнього року інваліди вже отримали 104 такі подарунки, **повідомляє наш власний кореспондент із Закарпатської області Іван ГУДЗОВАТИЙ.**

Хочуть зупинити два хлібозаводи

Кримська санепідстанція має намір 25 грудня цього року зупинити два найбільші хлібопекарські підприємства — Сімферопольський № 1 і Ялтинський хлібокомбінати. Про це УНІАН повідомили у ВАТ «Кримхліб». Таке рішення СЕС пов'язують з постановою Ради Міністрів Криму про регулювання цін на деякі соціально значущі сорти хліба, яка вийшла ще два роки тому. Згідно з цим документом обмежувалися ціни на хліб з борошна житнього і пшеничного та на хліб з борошна першого сорту.

На момент виходу постанови вартість хлібин становила 1,44 грн. і 1,75 грн. за кг. Як повідомили у «Кримхлібі», з ініціативи першого заступника голови Радміну АРК Євгена Михайлова підготовлено нову постанову, згідно з якою ціна на хліб з борошна першого сорту та житнього повинна бути знижена до 1,65 грн. Крім того, цього хліба має бути на рівні 20% від загального обсягу. А виробляють його в межах 9% від загального обсягу виробництва, бо саме стільки потребує, кажуть, ринок.

Коментуючи ситуацію, комерційний директор «Кримхлібу» Ярослав Михайлов каже: «Ціна в 1,75 грн. вже була критичною. Збитки від виробництва хліба даного сорту становлять понад 300 тисяч гривень». Закриття цих підприємств, як стверджують експерти, може викликати соціальний вибух на півострові.

■ Я ВАМ ПИШУ...

Врятували мені життя

Дружу з «Голосом України» з першого дня виходу газети. Передплачую кожного року, попри мізерну пенсію. Поважаю за те, що пишете правду про роботу Верховної Ради та життя країни. І дуже хочу, щоб моя газета надрукувала подяку людям, які врятували мені життя, — медикам-професіоналам Черкаської обласної лікарні. Несказанно вдячний усім працівникам відділення урології, а особливо лікарю, який мене оперував, — Михайлу Чириднiченку та медсестрам Тетяні Брусніловій, Оксані Бабченко і Валентині Тимчак.

Олександр КУРІННИЙ.
Петропавлівка Городищенського району Черкаської області.

Новий рік на-гора

Фото Вадима ЛІСНОГО (Укрінформ).

Гірники держпідприємства «Антрацит» на Луганщині достроково виконали річний план. Вони підняли на-гора 1 млн. 300 тисяч тонн палива. Нині шахтарі видобувають надпланове вугілля і мають намір завершити рік з показником 1 млн. 600 тисяч тонн антрациту.

На знімку: начальник дільниці №3 шахти «Партизанська» Сергій Федоренко і його заступник Микола Козлов (праворуч) вітають гірників.

Комітет з питань паливно-енергетичного комплексу, ядерної політики та ядерної безпеки рекомендує парламенту прийняти за основу проект закону «Про державне регулювання в енергетиці України»

Голова Комітету з питань будівництва, містобудування і житлово-комунального господарства Юрій СЕРБІН: «У зв'язку з різким підвищенням цін на природний газ проблеми енергозбереження набувають сьогодні, як ніколи, особливого значення». (Інформаційне управління апарату Верховної Ради)

■ У КОМІТЕТАХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

Місцеві податки мають стати основою самоврядування

Таку думку під час комітетських слухань (організованих Комітетом Верховної Ради з питань фінансів і банківської діяльності та Асоціацією міст України) висловив голова комітету Петро Порошенко. Він вважає, що частка місцевих податків та зборів у доходах місцевих бюджетів свідчить про фактичний рівень фінансової децентралізації в Україні. Якщо ж врахувати, що на сьогодні ця частка не перевищує і двох відсотків, то до справжньої фінансової незалежності місцевій владі ще дуже далеко. А це, на думку П. Порошенка, дає змогу центральній владі зробити ту чи ту територію або зоною пріоритетного розвитку, або «перетворити будь-який місцевий бюджет на касу з виплати зарплати».

Необхідність ухвалення закону «Про місцеві податки і збори» пояснюється тим, що це питання досі регулюється Декретом Кабінету Міністрів, виданим ще у 1993 році. Певна річ, що цей документ уже не відповідає вимогам та не створює умови для забезпечення місцевих бюджетів надійними джерелами фінансування. Зокрема, у 2005 році до місцевих бюджетів надійшло 598,2 млн. грн., що становить лише 1,1 відсотка від загальної суми надходжень до них. А у 2004 році цей показник становив 1,4 відсотка від загальних доходів місцевих бюджетів, тож стає очевидною тенденція до зниження частки місцевих податків і зборів у загальній структурі місцевих бюджетів. А коли врахувати, що саме місцеві податки і збори мають бути фінансовою основою місцевого самоврядування, оскільки вони регулюються рішеннями місцевих рад, то назріла необхідність ухвалення закону з цього питання.

Під час комітетських слухань було представлено проект закону «Про місцеві податки і збори». Його автор, народний депутат Віталій Хомутинник, пропонує скасувати неефективні місцеві збори та доповнити їх перелік новими, які й забезпечать реальні додаткові надходження до бюджетів. Зокрема, пропонується скасувати шість місцевих зборів: за участь у бігах на іподромі; за виграш на бігах на іподромі; з осіб, які беруть участь у грі на тоталізаторі на іподромі; за видачу ордера на квартиру; за право проведення кіно- і телезйомок та за право проведення місцевих аукціонів, конкурсного розпродажу і лотерей. Це пов'язано з тим, що у 2005 році надходження від цих зборів становили лише близько 500 тисяч грн., або 0,8 відсотка від загальних надходжень. Водночас у переліку пропонується залишити комунальний податок, збір за використання місцевої символіки, рекламний податок, збір за розміщення об'єктів торгівлі та збір з власників собак. У 2005 році від них надійшло 230 млн. грн., або 38 відсотків від загальних надходжень. Окрім того, замість ринкового збору і збору за паркування автотранспорту пропонується встановити податок за спеціально відведені місця для ринку та за спеціально відведені місця для паркування транспортних засобів. На зміну курортному збору та збору за розвиток рекреаційного комплексу в Криму, що справляється лише у курортній місцевості, пропонується запровадити туристичний збір, який справлятиметься по всій території України. Пропонується запровадити збори з надання послуг грального бізнесу та будівельний збір. Таким чином, законопроектом «Про місцеві податки і збори» пропонується встановити п'ять місцевих податків і п'ять зборів. За прогнозами фахівців, передбачене законопроектом вдосконалення системи місцевих податків дасть можливість забезпечити близько одного мільярда гривень надходжень до місцевих бюджетів, що на практиці сприятиме зміцненню фінансової основи місцевого самоврядування.

Сергій ЛАВРЕНЮК.

■ РЕГІОН

Два бюджети — мета одна

На розгляд сесії Луганської міської ради буде винесено два види бюджету на 2007 рік. Перший складено за контрольними цифрами Мінфіну, а другий передбачає створення конкретних програм усередині місцевого бюджету.

На думку керівників міста, такий підхід до формування бюджету дасть змогу контролювати виконання програм, а також ефективно використовувати виділені для них кошти. А завдяки чітко поставленим цілям, завданням і термінам їх виконання можна уникнути звичайного «проїдання» бюджету і безконтрольного витрачання коштів.

Алла АНТІПОВА.

Луганськ.

Молоді потрібні здоров'я, добробут і міцна сім'я

■ ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Вечірнє засідання 20 грудня

З 1991 року до початку 2006 кількість молоді України скоротилася з 16,2 млн. до 15,5 млн. осіб. З року в рік зростає кількість незареєстрованих шлюбів, які, до речі, є більш поширеним явищем для села, ніж для міста. Наша країна належить до країн з високим рівнем розлучуваності (четверте місце у світі). А найбільша кількість розірвання шлюбів припадає на молоді сім'ї. Демографічна ситуація в Україні все ще має ознаки кризового стану. Про це йшлося на парламентських слуханнях на тему «Про становище молоді в Україні».

Міністр молоді і спорту Віктор Корж наголошував, що треба заохочувати сім'ї до народження дитини, впроваджувати заходи підтримки сім'ї, поліпшувати якість медичного обслуговування населення, регулювати міграційні процеси. А головне — покращувати якість життя.

Неабияке занепокоєння викликає і безробіття. Нині, за інформацією голови Комітету з питань сім'ї, молодіжної політики, спорту та туризму Миколи Томенка, дві третини випускників вищої школи поповнюють лави безробітних. На його переконання, треба змінювати моду на професії юристів, економістів чи моделей. Орієнтація на престижні професії призводить до того, що більшість випускників працює не за фахом.

Система цінностей в української молоді залишається сталою протягом останніх років, наголошували промовці, — міцне здоров'я, матеріальний добробут, міцна сім'я.

Важливою проблемою сучасної української освіти є надмірна комерціалізація. Як наслідок — недоступність для молоді з малозабезпечених сімей. А без конкурентоспроможної системи освіти не може бути конкурентоспроможної економіки. Україна, до речі, відзначається відносно високим, за світовими мірками, освітнім рівнем. Однак потенціал молоді, наголошували освітяни, реалізується в країні недостатньо.

Можливо, тому молодь прагматично ставиться до вибору. Скажімо, за результатами соціологічних досліджень Міністерства сім'ї та молоді, 81 відсоток мешканців Чернівецької області обрали б Україну Батьківщиною, якби мали можливість вибору. Найменше патріотів серед кримчан — 57. А за даними Українського центру економічних і політичних досліджень ім. О. Разумкова, більше 70 відсотків молодих людей не відчувають себе господарями власної держави, близько 65 — незадоволені своїм соціальним статусом, а майже 60 відсотків — не бачать своєї соціальної перспективи в Україні.

Про Кабінет Міністрів

Ранкове засідання 21 грудня

(Початок на 1-й стор.).

Згідно із затвердженою постановою, 13 лютого 2007 року в парламенті відбудеться день уряду, на який буде винесено питання про стан виконання законодавства України щодо соціального, правового і морального захисту ветеранів війни.

Парламент утворив ще одну тимчасову слідчу комісію Верховної Ради України — з питань перевірки діяльності спеціальних економічних зон і територій пріоритетного розвитку в Україні. Головою цієї комісії обрано депутата Олексія Плотнікова (Партія регіонів). ТСК діятиме півроку і до 30 квітня має підготувати і оприлюднити на пленарному засіданні сесії свій попередній звіт. Учора депутати мали заслухати попередній звіт Тимчасової слідчої комісії Верховної Ради з питань розслідування факту порушень прав народних депутатів України. Однак голова цієї комісії Ігор Шкіря звернувся до керівництва парламенту з проханням перенести звіт, оскільки ще необхідний час для його підготовки. Натомість головуючий — Перший заступник Голови Верховної Ради Адам Мартинюк зазначив: у парламенті дуже активно створюють багато слідчих комісій, однак потім про їх діяльність забувають. І запропонував припинити діяльність всіх тих ТСК, які вчасно не прозвітують.

Потім депутати перейшли до постатейного розгляду проекту закону про Кабінет Міністрів України у другому читанні. Доповідач — голова Комітету Верховної Ради з питань державного будівництва, регіональної політики і місцевого самоврядування **Віктор ТИХОНОВ (на знімку вгорі)** зауважив, що цей законопроект із повним правом можна віднести до числа найважливіших для всього суспільства загалом. У сесійній залі вже не раз розглядалися аналогічні законопроекти впродовж попередніх двох скликань, однак після конституційної реформи — вперше. На розсуд парламенту було внесено два альтернативні законопроекти — урядовий і президентський, за основу було схвалено урядовий проект і при його доопрацюванні до другого читання від народних обранців надійшло більш як 500 пропозицій і поправок. Зокрема, серйозні зауваження викликали статті щодо визначення повноважень Кабміну у відносинах з АР Крим, щодо затвердження Кабміном штатів органів місцевого самоврядування, і зрештою норми про втручання уряду в самоврядні органи влади було вилучено. Із законопроекту також вилучено норму, яка позбавляла народних депутатів права вносити до парламенту пропозиції щодо змін до закону про держбюджет, залишаючи це право виключно за урядом. Водночас не знайшла підтримки поправка Президента розширити цей закон, врегулювавши в ньому діяльність не лише Кабінету Міністрів, а й усіх інших органів виконавчої влади. Президент також пропонував призначати міністра без портфеля, котрий мав виконувати певні спеціальні доручення, скріплювати рішення про утворення парламентської коаліції підписами не менш як 226 народних депутатів України. Однак ці та майже всі інші поправки глави держави не знайшли підтримки в сесійній залі — за них щоразу голосували менше 100 депутатів.

Нова редакція закону про Кабінет Міністрів приводить у відповідність до нової редакції Конституції формування уряду. Прем'єр-міністр України призначається на посаду Верховною Радою за поданням Президента України, котре глава держави вносить за пропозицією коаліції депутатських фракцій у парламенті не пізніше ніж на п'ятнадцятий день після надходження такої пропозиції. У разі невнесення Президентом до Верховної Ради такого подання у визначений Конституцією термін подання про призначення прем'єра вносить парламентська коаліція. Члени Кабінету Міністрів, окрім міністрів оборони та закордонних справ, призначаються на посаду Верховною Радою за поданням Прем'єр-міністра. Міністри оборони і закордонних справ призначаються парламентом за поданням Президента, яке вноситься не пізніше ніж на п'ятнадцятий день після одержання пропозиції коаліції депутатських фракцій у Верховній Раді щодо кандидатури на посаду Прем'єр-міністра. У разі невнесення Президентом кандидатур на посади цих двох міністрів у визначений термін відповідні подання вносить коаліція депутатських фракцій.

Парламент за пропозицією Президента або не менш як однієї третини від свого конституційного складу може розглянути питання про відповідальність Кабінету Міністрів і прийняти резолюцію недовіри уряду. За резолюцію недовіри Кабінету Міністрів має проголосувати більшість від конституційного складу Верховної Ради. Прийняття парламентом резолюції недовіри урядові має наслідком відставку Кабінету Міністрів України. У разі відставки прем'єра за станом здоров'я або в разі смерті у відставку відправляється весь уряд. Посади міністрів є політичними, члени уряду повинні володіти державною мовою і не мати непогашеної судимості.

Серед інших новацій законопроекту — акти Президента України, зокрема щодо призначення та звільнення глав дипломатичних представництв України в інших державах і при міжнародних організаціях, а також щодо утворення судів скріплюються підписами Прем'єр-міністра України і відповідних міністрів. Під час обговорення цього законопроекту деякі народні депутати, зокрема Юрій Ключковський («Наша Україна»), Анатолій Матвієнко (БЮТ), вказували на те, що недосконаліість внесених змін до Конституції України дає можливість для різночитання окремих конституційних норм і закладає суперечності до нового закону про Кабмін.

На початку пленарного засідання депутати привітали з днем народження своїх колег — Сергія Кия і Віктора Тополова.

Юліана ШЕВЧУК.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Сергій Клюєв, Сергій Осика, Петро Порошенко.

Іван КУРОВСЬКИЙ: «Кожна людина повинна творити добро»

■ ХТО Є ХТО

— Що привело вас, успішного бізнесмена, до великої політики. Як опинилися у виборчому списку БЮТ?

— Працюючи тривалий час на будівництві, і ще за радянської влади, й уже в комерційних структурах незалежної України, стикався з тим, наскільки недосконале законодавство у тій та тій галузі. Тому хотілося, маючи певний життєвий і виробничий досвід, внести такі зміни до законів, які позитивно вплинули б на розвиток економіки. Адже, скажімо, будівництво — це локомотив розвитку економіки України загалом, бо одне робоче місце безпосередньо на будівельному майданчику створює десятки робочих місць в інших сферах, які задіяні в цьому процесі, — і в металургії, і на транспорті, й у виробництві будматеріалів тощо. А БЮТ — це був, власне, невипадковий вибір. Коли Юлія Тимошенко працювала на посаді Прем'єр-міністра України, я бачив, скільки було зроблено нею для того, щоб перекрити тіньові схеми, за рахунок чого до державного бюджету було залучено мільйони додаткових коштів. Ця людина працювала на країну, що імпонує мені, тому я і прийшов до БЮТ.

Як і кожен громадянин України, переживаю і вболіваю за її розвиток, за те, що залишимо майбутнім поколінням. Це не було спонтанне рішення — піти в політику. Воно прийшло з роками, щоб усе-таки зробити політику нашої держави прозорішою — як внутрішню, так і зовнішню, щоб країна насправді рухалася в європейському напрямку, запроваджувала в себе європейські цінності й гідне життя.

— А відколи стали депутатом, відчуваєте дієвість свого депутатського голосу, своїх можливостей? Що вже вдалося зробити, які законопроекти внесли на розгляд парламенту?

— Після виборів затягнувся процес зі створення коаліції та формування уряду, тому лише останні три місяці можна говорити про якусь законотворчу роботу в парламенті. Як член бюджетного комітету беру участь в опрацюванні поправок до законопроектів у тих галузях, які я добре знаю, — будівництві, сільському господарстві. Не таємниця, що сьогодні в парламенті протягують багато законів, котрі не сприяють розвиткові, а навпаки ставлять перепони для певної галузі. Зокрема, нещодавно було прийнято закон про забудову міст, де неозброєним оком видно лобіювання інтересів окремих будівельних організацій. Деякі керівники таких організацій просто хочуть монополізувати ринок житла, відокремити всі інші будівельні компанії від цього процесу і створити для себе комфортні умови без конкуренції. Але ж ми проголосили ринкову економіку! Тож хіба можна законом відсікати конкурентів? Нехай усі працюють на ринку, і хто буде краще та якісніше працювати, пропонуватиме дешевше житло, той і виживатиме. Мають створюватися рівні умови для всіх.

— Як, на ваш погляд, можна протидіяти такому явищу, як парламентський лобізм?

— Це надто складна річ, але сподіваюся, більшість депутатів Верховної Ради — це люди, котрі прийшли до парламенту не лобіювати власні інтереси, а все-таки працювати на державу. Коли приймають закони з розвитку тієї чи тієї галузі, багато депутатів просто не знають суті питання і голосують, не вникаючи в деталі. Тож потрібно більше працювати з депутатським корпусом, пояснювати певний законопроект, які він несе позитиви чи негативи для суспільства.

— Ви належите до фракції БЮТ, котра оголосила про свою опозиційність у парламенті. Те, що ви перебуваєте в опозиції і не входите до більшості, не обмежує ваших можливостей як депутата?

— Коли працювати чесно, прозоро, сплачувати податки й не проводити якісь темні

ІЗ ДОСЬЄ «ГОЛОСУ УКРАЇНИ»

КУРОВСЬКИЙ Іван Іванович, народний депутат України, обраний за списком Блоку Юлії Тимошенко, член Комітету Верховної Ради з питань бюджету. Народився 28 червня 1951 року в селі Скаржинці на Вінниччині. Закінчив Київський інженерно-будівельний інститут. Працював на будівництвах — від майстра до головного інженера та начальника тресту, генеральним директором ТОВ «Інвестиційно-будівельна компанія» (1993—1996 рр.), генеральним директором ТОВ «Житло-Буд» (1996—2005), до обрання в парламент — старшим науковим співробітником НДІ будівельної механіки Київського національного університету будівництва і архітектури. Одружений, має сина та доньку.

схеми, то неважливо, де перебуваєш — у провладній коаліції чи в опозиції. Бо мені сьогодні ані коаліція, ані опозиція не можуть пред'явити якихось претензій чи дорікань за мою роботу в минулому. Я працював, створив компанію, двічі ставав лауреатом Державної премії у галузі будівництва, маю подяки від Податкової адміністрації як чесний платник податків, від столичного міського голови.

— А чи багато у вас розчарувань у парламенті?

— Якщо відверто, то розчарування є. Адже чимало законопроектів, що їх приймає парламент, на мою думку, не відповідають інтересам країни і не сприяють її розвитку, а в них криється чийсь приватний інтерес. І я, як народний депутат, не завжди можу цьому протистояти.

— Те, що парламент часто перетворюється на арену політичної боротьби, а не законотворення, вас не бентежить?

— У всіх парламентах світу ведеться політична боротьба. Парламент — це політичний орган, він приймає і політичні рішення, і закони про економічний розвиток. Політизація завжди була присутня і в українському парламенті, у Верховній Раді попередніх скликань також лунало багато популістських гасел, приймалося багато суто політичних рішень. І нинішній парламент у цьому плані мало в чому відрізняється від попередніх.

— Проте головною відмінністю нинішнього парламенту є те, що його обрано за суто пропорційною, партійною виборчою системою. Вас також обрано за партійним списком, однак дуже багато працюєте в регіонах і проводите багато роботи на місцях, фактично як депутат-мажоритарник у виборчому окрузі — допомагаєте у проведенні газу, будівництві доріг, об'єктів соцкультпобуту тощо. Чому вирішили, окрім, власне, законотворчої роботи, також працювати в регіонах? І чому саме в Вінницькій та Чернігівській областях?

— Хоча я ще політик без стажу і працюю в парламенті лише перше скликання, на моє глибоке переконання, наше суспільство ще не дозріло до пропорційної виборчої системи, за якою було обрано нинішню Верховну Раду. Суспільство ще недостатньо структуровано за політичними партіями. Розумію, що повернути виборчу систему назад неможливо, однак я прихильник того, щоб у нашій країні була принаймні змішана система, за якою обирався попередній парламент. А взагалі я за мажоритарну виборчу систему, щоб люди обирали свого депутата і щоб знали, хто саме представлятиме їхні інтереси у вищому законодавчому органі держави.

А над проблемами сільської місцевості я працював ще задовго до виборів. Коли приїжджав до себе на батьківщину — у Вінницьку область, чи на батьківщину дружини — на Чернігівщину, бачив, як тяжко живуть там люди, і хотілося їм хоча б якось допомогти. Що стосується Чернігівської області, то почав працювати ще з 2000 року, коли навіть не думав, що піду в політику і стану депутатом. Робив це від душі, бо село сьогодні перебуває на такому низькому рівні у всіх відношеннях — і матеріальному, і духовному, і складається враження, начебто люди там не живуть, а існують. І коли нині бачиш, як в очах цих людей з'являється надія, вони стають веселішими, це для мене не лише приємно. Це — мета мого життя. Кожна людина повинна творити добро. А хто має більші можливості —робити більше добра. Хто матеріально, хто морально, але це обов'язок кожної людини. Я не готувався спеціально до виборів, а сьогодні просто продовжую розпочату раніше справу. Добре знаючи проблеми цих регіонів, нині намагаюся відстояти їхні інтереси на державному рівні, щоб спрямувати виділення державних коштів на вирішення нагальних проблем.

— Наскільки відомо, очолювана вами будівельна компанія «Житло-Буд» брала участь у зведенні нового корпусу дитячої лікарні «Охмадит» у Києві.

— Це — унікальний лікувальний заклад в Україні, який дасть змогу проводити там дуже складні медичні операції. З введенням в експлуатацію цієї лікарні на 80 відсотків закривається проблема операцій для дітей з уродженими пороками серця. Ми будували цю лікарню навіть тоді, коли бюджетні кошти не виділялися, щоб не вибитися зі строків, розуміючи надзвичайну важливість такого об'єкта.

— Ви — людина, котра свого часу побудувала багато житла в столиці, і як ви оцінюєте ситуацію, що нині склалася у Київраді довкола зростання тарифів за житлово-комунальні послуги, землевідведення? Як, на ваш погляд, можна вирішити конфлікт між більшістю та опозицією у Київраді?

— Проблему тарифів треба вирішувати комплексно. З одного боку, враховувати, наскільки економічно обгрунтовані нові тарифи, з другого — платоспроможність населення. І треба вибрати таку середину, де можна зберегти й інтереси киян, і не довести галузь до занепаду. І не треба будувати на цьому якусь політику, а потрібні розрахунки, обгрунтування, треба роз'яснити населенню необхідність підвищення тарифів для того, щоб не зупинилося постачання опалення, електроенергії і функціонування всього комунального господарства в місті. А стосовно землевідведення — для контролю за цим процесом кияни і обирають Київраду, там створюються постійні комісії, діє містобудівна рада, «Київзем». І всі ці структури мають працювати так, щоб землю відводили прозоро і в рамках чинного законодавства. А громада міста має контролювати аукціони з продажу землі, що мінімізує корупцію у цій сфері.

— Тобто ви — не прихильник мітингової стихії, мови вулиці, а за переговори, консультації, прийняття рішень на сесіях, погоджувальних радах тощо?

— Так, але я за те, щоб інформували людей про прийняття того чи того рішення. І якщо громада буде проти, треба або пояснити їй доцільність певного рішення, або відкорегувати ці рішення.

Інтерв'ю взяла
Юліана ШЕВЧУК.

Чи існує в Україні президентська гілка влади?

Останнім часом у парламенті можна почути, а в засобах масової інформації — почитати твердження окремих парламентаріїв та чиновників про те, що в Україні діє президентська гілка влади і що з цим нібито варто рахуватися всім: у тому числі і Верховній Раді, і уряду. Часто-густо такі сентенції можна почути й від чиновників із секретаріату Президента України, які деколи дозволяють собі викликати для звіту керівників місцевих державних адміністрацій на килим до свого головного офісу в Києві чи на селекторні наради. При цьому високопоставлені чиновники з областей можуть почути чимало погроз на свою адресу: мовляв, не забувайте, що ви є представниками президентської гілки влади, тож зобов'язані робити те, що вам кажуть із секретаріату глави держави.

«Голос України» звернувся до радника Прем'єр-міністра голови Ради Фонду сприяння демократичним виборам, заслуженого юриста України **Михайла РЯБЦЯ (на знімку)** з проханням висловити свою думку щодо ситуації.

— Наскільки ці розмови є обґрунтованими з точки зору положень Конституції?

— Відповідь на це питання слід шукати саме в Основному Законі нашої держави. У статті 6 Конституції чітко зазначено, що державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову, а органи кожної із гілок влади здійснюють свої повноваження у межах та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Відповідно до статті 113 Основного Закону вищим органом у системі органів виконавчої влади є Кабінет Міністрів України, а відповідно до статті 118 виконавчу владу в областях і районах, містах Києві та Севастополі здійснюють місцеві державні адміністрації. Здавалося б, усе зрозуміло.

— А де ж Президент зі своєю гілкою влади?

— Президент України є гарантом державного суверенітету, територіальної цілісності України, додержання Конституції, прав і свобод людини, тобто він є окремим самостійним інститутом влади, який не належить до жодної із гілок влади.

Скептики можуть мені дорікнути: мовляв, це все не так, оскільки Кабінет Міністрів України, згідно із Конституцією, відповідальний перед Президентом, а отже, так само відповідальні перед главою держави і місцеві державні адміністрації.

Усе правильно. Тільки нам варто з'ясувати юридичну природу поняття «відповідальний». В українській юридичній енциклопедії дуже скупо вказується на те, що конституційна відповідальність — це різновид юридичної відповідальності, яка має складний політико-правовий характер.

— Хто може бути суб'єктом цього виду відповідальності?

— Нагадаю, що суб'єктами конституційної відповідальності можуть бути вищі органи держави чи посадові особи.

Проаналізувавши положення чинної Конституції, можна дійти висновку, що у сфері діяльності органів виконавчої влади конституційна відповідальність може застосовуватися в таких формах: прийняття парламентом резолюції недовіри Кабінету Міністрів України за пропозицією Президента України або не менше 150 народних депутатів; зупинення Президентом дії актів уряду з мотивів невідповідності їх Конституції з одночасним зверненням до Конституційного Суду України; скасування Президентом актів Ради Міністрів АР Крим та рішень голів місцевих державних адміністрацій, що суперечать Конституції; прийняття Президентом України рішення про відставку голови районної чи обласної адміністрації, у разі якщо йому висловили недовіру дві третини депутатів від складу відповідної ради.

Цей перелік форм конституційної відповідальності можна було б продовжити.

— Чи можна тоді, виходячи із вищезазначених форм конституційної відповідальності, дійти висновку, що Президент очолює виконавчу гілку влади?

— Звичайно, ні. Про це можна було б говорити лише в тому випадку, якщо б Конституцією було встановлено підконтрольність та підзвітність уряду главі держави. На відміну від поняття терміну «відповідальність», терміни «підконтрольність» і «підзвітність» є достатньо чітко визначеними. «Підконтрольність» і «підзвітність» — це форми організаційних відносин між різними органами у системі виконавчої влади. Поряд з цим, поняття «підконтрольність» — ширше від поняття «підзвітність», оскільки підконтрольність завжди передбачає право на обов'язкове одержання від підконтрольних суб'єктів відповідної інформації та звітів.

У межах, визначених Конституцією України, уряд є підконтрольним та підзвітним парламенту України, і це природне явище для держав з парламентсько-президентською формою правління. Про єдину систему органів виконавчої влади в нашій країні свідчить і той факт, що місцеві державні адміністрації підзвітні та підконтрольні органам виконавчої влади вищого рівня, тобто районні державні адміністрації — обласній, а обласні, відповідно, центральним органам виконавчої влади.

Конкретні обсяги та межі підконтрольності і підзвітності органів у системі виконавчої влади, особливості їх реалізації закріплені в окремих нормативно-правових актах, які визначають функції та повноваження цих державних органів.

Таким чином, виходячи із вищенаведеного, робимо висновок, що органи державної виконавчої влади тільки відповідальні перед Президентом України, а підконтрольні та підзвітні вони в межах виконавчої влади один одному за ієрархією, а Кабінет Міністрів України — підзвітний та підконтрольний парламенту України.

— Але, наскільки мені відомо, уряд підконтрольний Раді національної безпеки і оборони, яку очолює Президент?

— Так, у сфері національної безпеки органи виконавчої влади підконтрольні Раді національної безпеки і оборони. Тобто конституційному органові при главі держави, а не самому главі держави. При цьому ми не повинні забувати також і те, що до складу Ради національної безпеки і оборони входить чимало представників органів виконавчої влади, а акти Президента, які ухвалюються ним за результатами розгляду питань на засіданні Ради, підлягають контрасигнації — тобто скріпленню їх підписами Прем'єр-міністра України та міністра чи міністрів, відповідальних за ці акти та їх виконання.

Юридично неспроможними є й посилання окремих чиновників з оточення Президента на те, що він нібито має право здійснювати керівництво місцевими державними адміністраціями, оскільки відповідно до Конституції за поданням Кабінету Міністрів України саме Президент призначає на посади та звільняє з посад керівників цих органів. Якщо послуговуватися такою логікою, то можна стверджувати, що глава держави здійснює керівництво діяльністю органів прокуратури України, оскільки за згодою Верховної Ради він призначає та звільняє з посади керівника цього відомства. Так можна дійти до абсурду і стверджувати, що Президент здійснює керівництво місцевими, апеляційними та вищими спеціалізованими судами, бо відповідно до чинного законодавства він призначає суддів на адміністративні посади в цих судах.

Окрім керівників судів, Президент відповідно до Конституції призначає на посади та звільняє з посад цілу низку інших високих посадовців. Але ж це не означає, що він вправі здійснювати керівництво їх діяльністю.

— Як пояснити тоді такий феномен у нашій Конституції — призначення окремих керівників міністерств парламентом за поданням Президента України?

— Це, скоріш за все, не феномен, а атавізм, з яким, на мою думку, слід покінчити в процесі вдосконалення конституційної реформи.

— Але ж саме через міністерства оборони та закордонних справ глава держави реалізовує свої конституційні повноваження?

— Не тільки. Адже ми знаємо, що укази Президента, видані ним у межах повноважень, визначених Конституцією, є обов'язковими для виконання всіма органами державної влади на території України, і ці повноваження не обмежуються компетенцією лише вищезазначених центральних органів державної виконавчої влади.

За фактом бездіяльності Президента

Кабінет Міністрів України ухвалив рішення про направлення чотирьох адміністративних позовів за фактом бездіяльності Президента України Віктора Ющенка в частині звільнення голів районних державних адміністрацій за поданням уряду. Про це повідомив міністр юстиції України Олександр Лавринович.

Міністр уточнив, що йдеться про голів однієї з районних держадміністрацій Київської, Луганської і Полтавської областей. «Ситуація у всіх випадках аналогічна. Кабінет Міністрів направив подання на звільнення голів адміністрацій на підставі рішення місцевих рад про недовіру цим керівникам. Ніхто з них не оскаржив рішення в суді, а реакції Президента — немає», — сказав О. Лавринович.

Ще один позов, **як передає УНІАН**, стосується призначення Президентом одного з голів районної державної адміністрації у Вінницькій області. «Призначення відбулося без подання Кабінету Міністрів України», — уточнив міністр юстиції.

■ КОНТРАБАНДІ-СТОП

Оголошено війну тіньовим схемам

15 грудня 2006 року у Верховній Раді України створено міжфракційне депутатське об'єднання «Контрабанді-стоп». Про це з парламентської трибуни заявив член міжфракційного об'єднання, народний депутат України Андрій Шкіль.

«Незважаючи на комплекс заходів, які здійснюються органами виконавчої влади, негативні процеси, пов'язані з незаконним переміщенням товарів через державний кордон, продовжують поширюватись, — ідеться у заяві депутатів. — Що, безперечно, завдає значної шкоди економіці України і негативно впливає на криміногенну ситуацію в державі...»

Має місце незаконне звільнення товарів від митного оформлення, їх ввезення на митну територію під виглядом транзиту, підробка документів стосовно вартості товару, кількості вантажу, країни його походження і таке інше, лунало з трибуни Верховної Ради. На жаль, реалізація тіньових контрабандних схем відбувається не без участі високопосадовців митного відомства.

— Найпоширеніше порушення — звільнення вантажів від митного огляду, заниження митної вартості товару, оформлення подвійних митних документів. Усе це, безперечно, призводить до значного зменшення надходжень до державного бюджету, — підкреслив член депутатського об'єднання, народний депутат Ігор Рибаков.

Тож депутатське об'єднання «Контрабанді-стоп», до складу якого увійшли представники всіх депутатських фракцій Верховної Ради України, оголошує непримиренну боротьбу з корупцією у митному відомстві, зазначено у заяві. Передусім йдеться про вдосконалення вітчизняного законодавства, яке й досі має чимало «шпарин» для тіньових оборудок. Співголовами депутатського об'єднання «Контрабанді-стоп» обрано народних депутатів Ігоря Рибакова та Володимира Ландика.

Вбито молодого лідера

У Сімферополі знайдено мертвим 22-річного лідера кримського молодіжного руху «Берлік» («Єдність») та члена ради з молодіжної політики при Голові Верховної Ради Криму Нурі Шеріна. Він також був засновником та видавцем газети «Голос молодежи».

Тіло Шеріна знайшли в його власному гаражі біля будинку в районі Сімферополя Ак-Мечеть. Востаннє загиблого бачили живим приблизно о пів на сьому вечора його колеги з газети. Днями вбитий повернувся з Києва з дозволом на створення на півострові молодіжної радіостанції. За попередньою інформацією, смерть настала від п'яти ударів ножем. Міліція, яка працює на місці злочину, трагедію не коментує, справу передано до прокуратури.

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

ЗДІЙСНИЛАСЯ БЛАКИТНА МРІЯ

■ ДЕПУТАТ В ОКРУЗІ

У переддень Дня святого Миколая в Ірклієві спалахнув довгоочікуваний факел газорегуляторного пункту. З цієї нагоди завітав до земляків і голова Комітету Верховної Ради з питань сім'ї, молодіжної політики, спорту та туризму Микола Томенко. Разом з головою обласної ради Володимиром Гресем, котрий також доклав багато зусиль для здійснення мрії ірклїївців, вони привітали жителів села і від усієї душі побажали тепла і добробуту в їхніх домівках.

Як і кожна сільська громада, котра зважилася самотужки провести до своїх осель газ, мешканці п'ятитисячного Ірклієва пережили цілу епопею. Про неї кілька років тому писав і «Голос України».

Крига скресла, коли сільським головою стала енергійна Надія Бокова, а «газовий» кооператив очолив учитель математики Іван Поїзник. По вулицях колишнього козацького сотенного містечка було прокладено 80 квадратних кілометрів труб. Кожна ірклїївська родина заплатила за це з власного гаманця майже по дві тисячі гривень.

Однак прокласти труби до домівок ще не означало бути з теплом. Залишалося найважче — протягти газопровід від газорозподільної станції до Ірклієва. На це потрібно було не сотні тисяч, а кілька мільйонів гривень. Тоді ірклїївці звернулися по допомогу до свого земляка, народного депутата України Миколи Томенка. Разом з колегою Богданом Губським Микола Володимирович добився виділення з державного бюджету коштів.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаська область.

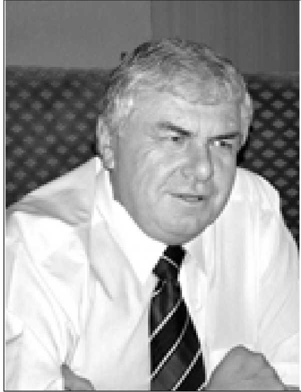
Фото автора.

На знімку: голова Комітету Верховної Ради України з питань сім'ї, молодіжної політики, спорту та туризму, Микола Томенко **(у центрі)** з мешканцями Ірклієва.

Фахова майстерня

■ МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ

Костопіль для проведення фахової майстерні для міських, селищних голів — членів Рівненського регіонального відділення Асоціації міст України вибрали не випадково. Тут влада дбає про розвиток територіальної громади, тож не зайво перейняти у неї досвід, зокрема, щодо благоустрою міста, запровадження енергозбережних технологій, створення умов для розвитку підприємництва тощо. Досвідом з колегами поділився міський голова Костополя Євгеній Денисюк.

Однак цього разу фахова майстерня була присвячена особливостям бюджетного процесу, зокрема проблемним питанням, з якими місцеві ради стикаються під час формування бюджету.

— Значним є недофінансування з боку держави делегованих повноважень в освіті, охороні здоров'я, спорті, культурі, — сказав міський голова Рівного Віктор Чайка. — Тільки з другого кошика у бюджеті міста, звідки фінансуються ремонт житла, внутрішньобудинкових мереж, за останні п'ять років переведено у перший кошик (а він повинен повністю забезпечуватися державою) майже 20 мільйонів гривень. А це — невідремонтовані під'їзди, ліфти, дахи, дороги. При такому підході можна сміливо передбачити, що через 3—5 років кожне місто в Україні може спіткати доля Алчевська. Адже жодна міська рада не візьме на себе сміливості закривати школи чи лікарні, як це рекомендують згори.

Міський голова Острога Тарас Пустовіт відзначив необхідність при вирішенні бюджетних питань поглибити увагу з боку держави до малих міст України, які катастрофічно недофінансовуються.

У ході дискусії також було порушено питання розподілу державних капітальних вкладень на територіальні громади в розрахунку на одного мешканця, збільшення кількості податків, які йтимуть на потреби територіальних громад, зацікавленості місцевих бюджетів у зборі загальнодержавних податків тощо.

Олександра ЮРКОВА.

Рівне.

На знімках: міський голова Костополя Євгеній Денисюк; будинок Костопільської міської ради — найкращий на Рівненщині.

Фото автора.

Можливо, прослуховували суддів

Служба безпеки України викрила комерційну фірму, яка займалася незаконним прослуховуванням громадян та, не виключено, окремих високопосадовців країни. В офісі фірми було знайдено список суддів Конституційного Суду. Про це повідомив виконувач обов'язків голови СБУ Валентин Наливайченко.

Зокрема, було вилучено спеціальний пристрій для відслідковування, прослуховування та запису розмов через перехоплення сигналів. Ринкова вартість даного пристрою, за висновками фахівців, становить майже 420 тис. доларів. За інформацією В. Наливайченка, такий пристрій було ввезено в Україну нелегально і користуватися ним можуть лише відповідні підрозділи СБУ, служби зовнішньої розвідки, головне управління розвідки МОУ.

Клієнтів шукали через Інтернет. Під час огляду було вилучено прайси. Вартість послуг — від 50 до 100 тис. доларів, а термін виконання одна-дві години.

■ ФОТОФАКТ

Учора відбулося мирне пікетування Кабінету Міністрів України, організоване вкладниками і кредиторами збанкрутілих комерційних банків.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Підготовлено двадцять законопроектів

Народний депутат Вадим Колесніченко (фракція Партії регіонів) переконаний, що в Україні порушуються права російськомовних громадян, і у зв'язку з цим вважає за потрібне врегулювати питання статусу російської мови на законодавчому рівні. За повідомленням Укрінформу, фактами порушення прав російськомовних громадян і етнічних росіян, які проживають в Україні, народний депутат вважає скорочення у державі кількості навчальних закладів з російською мовою викладання, запровадження Нацрадою з питань телебачення і радіомовлення для регіональних та місцевих телерадіоорганізацій ліцензій, де встановлено обов'язкову частку ефірного часу, коли мовлення ведеться українською мовою, ведення судочинства в Україні виключно українською мовою, а також намагання окремих політичних сил заборонити депутатам виступати у Верховній Раді російською мовою.

Народний депутат переконаний, що виправити нинішню ситуацію зі статусом російської мови в Україні і захистити права російськомовних громадян, а також права регіональних мов, можна лише шляхом удосконалення чинного законодавства. З цією метою В. Колесніченко вже підготував і вніс на розгляд парламенту 20 законопроектів. Ці документи, зокрема, передбачають, що судочинство в Україні, за згодою сторін у справі, може здійснюватися, крім української, також російською мовою, на посади в органах державної влади і місцевого самоврядування можуть бути призначені особи, які володіють державною, російською чи регіональною мовами в обсязі, необхідному для виконання службових обов'язків.

Підготовлені законопроекти пропонують надати територіальним громадам право ініціювати питання про визнання регіональних мов та мов меншин, які поширені на території відповідної адміністративно-територіальної одиниці. Крім того, пропонується обмежити нагляд Національної ради з питань телебачення і радіомовлення за дотриманням вимог законодавства України про використання мов під час здійснення мовлення лише до діяльності загальнонаціональних телерадіоорганізацій.

Тарифи як гамлетівське запитання

■ ТОЧКА ЗОРУ

Невдоволеність цінами у дзеркалі соцопитувань

(Початок на 1-й стор.).

Антимонопольний комітет спочатку висловив думку, що тарифи встановлюють з порушеннями, але тепер змінив свою точку зору і заявляє, що рішення про «порушення» треба переглянути. А як це сподобалося киянам? Нещодавно соціологічна служба Центру Разумкова провела дослідження: «Думки киян про міську владу». Серед багатьох питань поцікавилися і тим, як кияни оцінюють якість житлово-комунальних послуг в місті. Оцінки «дуже погано» і «погано» відповідно поставили 32,9 відсотка і 31,7 відсотка опитаних. Не зможуть платити за ці послуги за нових тарифів 45,5 відсотка громадян. Без істотних проблем платитимуть всього лише 4,7 відсотка опитаних.

Рекордно велика кількість учасників опитування вважає підвищення тарифів необґрунтованим рішенням — 77,1 відсотка. Зовсім неоптимістично висловилися кияни і з приводу покращення якості житлово-комунальних послуг після підвищення тарифів. 86,6 відсотка вважають, що їх якість не поліпшиться. Питання, куди підуть зібрані кошти після підвищення тарифів, залишається нез'ясованим. В усякому разі, від міського голови та його команди коментарів про плани діяльності з удосконалення житлово-комунального господарства столиці сьогодні не чути. «Мантри» про те, що «багаті заплатять за бідних» — єдине пояснення, що є в арсеналі поліпшення роботи ЖКГ нинішньої київської влади.

А тим часом зупинити подорожчання послуг в 3-3,5 разу або переглянути послідовність і темпи їх введення нікому так і не вдалося. У народі їх вже назвали «тарифами від Черновецького». Ці гроші, які кияни зможуть заплатити за новими тарифами, становитимуть, за оцінками експертів, від 2 до 2, 3 мільярда гривень. Наміри опозиційно налаштованих депутатів Київради захистити городян залишилися в пам'яті шумовою завісою, що повисла над Хрещатиком на декілька годин, як невтішний протест. А незалежна преса вже називає імена тих депутатів Київради, які в очікуванні земельної ділянки або інших подачок для власного бізнесу так і не сподобилися стати на бік тих, хто за них голосував та обирав.

Водночас лідер фракції «Наша Україна» в Київраді дуже боязко поскаржився журналістам, що «Київська адміністрація ігнорує раціональні пропозиції, які базуються на ідеях поетапного підвищення і економічної доцільності тарифів, розроблені представниками об'єднання «Демократичний Київ».

Варварське підвищення цін торкнеться не тільки людей дуже бідних, які користувалися і до цього субсидіями. Адміністрація, остерігаючись, мовчить про тисячі сімей, які опиняться на ціновому кордоні. Бо для кого сума в 400—500 гривень — це дуже відчутна витрата? Таких сімей у столиці дуже багато. Вони становлять основну частину так званого середнього класу, для якого ціновий удар — матеріальний і моральний шок.

Збільшення тарифів потягне за собою подорожчання комплексу послуг, які надають малі підприємства. Ремонт взуття, хімчистка, перукарня теж по-новому витрясатимуть гроші середньозабезпеченого киянина. В зв'язку з цим незайве пригадати, як київський голова пан Черновецький і Партія регіонів базували свою передвиборну риторику на гаслах і закликах про соціальний захист. «Регіонали» навіть обіцяли поліпшити наше життя вже сьогодні. Але виходить, що тільки декілька десятків городян, які є власниками пакетів акцій підприємств, що поставляють теплову енергію, газ, воду, об'єднані в монопольний «Київенергохолдинг», таки стануть багатшими. Саме їм і дістануться зібрані за новими тарифами більш як два мільярди гривень.

У представників лідируючих партій теж немає передчуття дострокових виборів. Інакше б не мовчали з приводу тарифного свавілля. Мало того, соціалісти, ГАК, блок Литвина в Київраді майже повністю стали захищати позицію Черновецького, забувши про свої передвиборні обіцянки — стояти за Київ та киян. Свого часу, будучи заступником голови Київської міської держадміністрації, мені довелося займатися роботою житлово-комунального господарства столиці. Можу сказати, що в цій важкій депресивній галузі працюють відмінні досвідчені фахівці. Питання тарифів і тоді стояло дуже гостро і відповідні розпорядження КМДА були зареєстровані в 2000 і 2002 роках. До змісту цих розпоряджень чотири рази вносилися зміни, та їх також було зареєстровано в Київському міському управлінні юстиції. Але тарифні розпорядження і зміни до них ніколи не розглядалися як примха міського голови або когось з керівників монопольних структур, а тим паче без економічних обґрунтувань. Вони були орієнтовані на реформи в міському господарстві, на підвищення середньої заробітної плати в місті. Цінове зростання на газ і електроенергію міська влада будь-якими шляхами прагнула пом'якшити в ціні на послуги.

Звичайно, Київ не міг створити процвітаючі ЖЕКи окремо від всієї країни. Але ніхто і не перекладав проблеми роботи житлово-комунального господарства на плечі простих людей. А в тарифні зміни не включалися «фуршети і презентації», «бази відпочинку для керівників». Місто мало декілька програм, завдяки яким можна було зробити ремонт будинків, сантехнічного устаткування, відновити територію біля будинку. Навіть почали впроваджувати програму реформування роботи ЖЕКів.

Упевнений, що і зараз ще не пізно переглянути розміри підвищення тарифів, темпи їх введення. Але перед тим потрібно ознайомити платників із повним переліком комунальних послуг. Необхідно удосконалити соціальний захист. Оскільки існуюча система оформлення субсидій — це бюрократична тривала і принизлива процедура. Команда міського голови повинна розповісти виразно про те, як досягатиметься зменшення витрат і собівартості послуг. Обговорити з людьми в кожному мікрорайоні такий вимушений крок, переконливо продемонструвавши його мотивацію. Але все у них обмежилося лише двома телепередачами, під час яких виступила невелика кількість, переважно зацікавлених міськдержадміністрацією громадян.

Змінити тарифну політику можна і потрібно. За умови, що влада не відокремлює себе від простих людей. Агресивна тарифна революція, що впроваджується нині керівниками міста, цілком може посилити існуючу кризу довіри, їх можуть переобрати.

Реформи в галузі існують на папері

Справді, робота житлово-комунального господарства викликає нарікання у багатьох українців. За статистикою третина скарг, з якими громадяни звертаються до депутатів всіх рівнів, міських властей і навіть Президента, стосується саме низької якості послуг, що надаються підприємствами ЖКГ. На нещодавньому засіданні РНБО влада країни визнала, що «стан житлово-комунального господарства країни є критичним і являє потенційну загрозу відповідно до законодавства для життєдіяльності населення країни». Але знову-таки рішення РНБО про стан ЖКГ і основних напрямах його реформування було ухвалене тільки за основу. Комунальники у відповідь на претензії, як правило, посилаються на недостатність коштів. Щодо грошей вони, звичайно, мають рацію. За даними РНБО, в 2005 році збитки галузі становили 1,3 мільярда гривень. Тим часом потреба в тепло-, водо-, енергопостачанні належить до базових потреб і без їх задоволення ні про жодне успішне проведення соціальної політики годі й казати.

Вивчаючи ситуацію з тарифами в різних країнах, я дійшов висновку, що українці платять нітрохи не менше, ніж мешканці розвинених країн. Наприклад, середньостатистичний американець, що живе в однокімнатній квартирі, щомісячно за житлово-комунальні послуги сплачує близько 11 відсотків доходу. Пересічний українець в таких само умовах — майже 15 відсотків. Є статистика і по середньому класу. У США середньостатистична сім'я витрачає на оплату послуг ЖКГ чотири відсотки свого щомісячного доходу, в Україні — п'ять відсотків. Проте тамтешні зарплати і доходи середнього класу в абсолютних цифрах непорівнянні з нашими. Наприклад, згадані 11 відсотків становлять 226 доларів, тоді як у нас середня зарплата за підсумками 2005 року дорівнювала приблизно 150 доларам.

Уже два роки діє Закон України «Про житлово-комунальні послуги». Він припускає встановлення тарифів на основі економічно обґрунтованих розрахунків. Всі повноваження з формування тарифної політики були передані місцевій владі. Проте говорити про зміни на краще ціноутворення в області на послуги ЖКГ — передчасно. У цьому переконують і повідомлення, що надходять з різних регіонів України. Хоч подекуди тарифи зросли втричі, та, на думку експертів, це зростання ніяк не позначилося на якості послуг. Не стали частіше вивозити сміття, як і раніше, є перебої в подачі холодної і гарячої води. Підприємства ЖКГ, як і раніше, продовжують працювати, не піклуючись про зниження собівартості послуг, не впроваджуючи ресурсозбережні технології, не проводячи перерахунок розміру оплати за неповного надання послуг. Експерти також зробили висновок, що за нинішніх зарплат жителі багатьох регіонів не зможуть повністю оплачувати житлово-комунальні послуги за новими цінами. На прикладі столиці я переконався, що в житлово-комунальній сфері діють підприємства-монополісти. А значить, у споживача немає вибору між підприємствами, що прагнуть звалити всі свої проблеми на його плечі, і ефективно працюючими компаніями. Городяни також не можуть відреагувати зниженням споживання послуг на підвищення їх ціни. У таких умовах збільшення тарифів призводить не до автоматичного підвищення якості послуг, що надаються, а до зростання заборгованості населення і збільшення кількості людей, що користуються субсидіями.

Приватний бізнес — в сферу ЖКГ

Група фахівців житлово-комунального господарства столиці, а серед них був і я, вивчала різні моделі взаємин влади і приватного бізнесу у сфері ЖКГ, щоб згодом кращі з них застосувати у Києві. Зі всього побаченого заслуговує уваги кілька. Так, в німецькій моделі комунальні підприємства є акціонерні суспільства, основний пакет акцій яких належить муніципалітету, її недолік, на думку експертів, полягає в збереженні надмірного впливу влади на управління, а отже, ставиться під загрозу формування ефективного приватного менеджменту. Що стосується моєї особистої думки, то у мене немає впевненості в абсолютній залежності якості менеджменту від форми власності. Є у нас Трускавець, Бердянськ, де за збереження муніципальної власності в житлово-комунальному секторі забезпечується достатньо висока якість управління.

Малопоширена англійська модель полягає в повній передачі комунальних об'єктів в приватну власність. У Україні подібний експеримент проводиться в Рівному. Там ЖЕКи перетворяться на приватні житлово-комунальні компанії. За задумом авторів рівненської реформи, приватизація здатна підвищити якість послуг ЖКГ без залучення бюджетних коштів. Проте, на мій погляд, приватизація ЖКГ має вигляд досить ризикованої. Потрібне розвинене правове середовище для регулювання взаємин між учасниками ринку. Крім того, в цьому випадку передбачається наявність високої відповідальності приватних компаній за якість своїх послуг і споживачів за їх своєчасну оплату.

Найінтенсивніше розвивається французька модель. Муніципальна власність на об'єкти і інфраструктуру ЖКГ зберігається, але приватні компанії отримують право управляти ними на контрактній основі. До речі, її взяли на озброєння під час реформування своїх національних систем житлово-комунального господарства майже всі східноєвропейські країни. З погляду багатьох аналітиків — це найбільш оптимальний варіант становлення галузі в Україні.

Для того, щоб позитивні зміни в житлово-комунальній галузі стали необоротними необхідно створити справжнього власника житла. Реформа ЖКГ стартувала саме з приватизації житла. За ті, що минули з тієї миті 11 років, близько 80 відсотків житлового фонду перейшли у власність громадян. Проте я не став би стверджувати, що вони стали реальними господарями. Річ у тому, що квартири належать мешканцям, а капітальні стіни, сходові клітки, підвальні приміщення, ліфти, прилегла територія продовжують перебувати в комунальній власності. У результаті — маса питань, на які немає чітких відповідей. За ідеєю відповісти на них міг би Закон України «Про об'єднання співвласників багатоквартирних будинків». Кондомініуми, до речі, в нашій країні почали з'являтися задовго до ухвалення закону. І дуже добре себе зарекомендували, але переважно в тих випадках, коли їх активно підтримувала муніципальна влада. На моє переконання, у кондомініумів в нашій країні великі перспективи. Оскільки вони є яскравим зразком демократії, що розвивається знизу.

Михайло ПОЖИВАНОВ,
народний депутат України.

Постанова Верховної Ради України

Про утворення Тимчасової слідчої комісії Верховної Ради України з питань вивчення ситуації, що склалася у зв'язку з проведенням 26 листопада 2006 року позачергових виборів Кіровоградського міського голови та фактами порушень виборчого законодавства України

Відповідно до статті 89 Конституції України, статті 82 Регламенту Верховної Ради України Верховна Рада України **постановляє:**

1. Утворити Тимчасову слідчу комісію Верховної Ради України з питань вивчення ситуації, що склалася у зв'язку з проведенням 26 листопада 2006 року позачергових виборів Кіровоградського міського голови та фактами порушень виборчого законодавства України (далі — Тимчасова слідча комісія).

2. Доручити Тимчасовій слідчій комісії:

а) перевірити скарги та свідчення громадян, народних депутатів України, членів дільничних і територіальних виборчих комісій щодо фактів незаконних дій та перевищення службових повноважень посадовими особами Кіровоградської обласної державної адміністрації, працівниками правоохоронних органів під час проведення позачергових виборів Кіровоградського міського голови;

б) проаналізувати дії керівників Кіровоградської обласної державної адміністрації, правоохоронних органів щодо додержання ними виборчого законодавства України із забезпечення конституційних прав громадян під час проведення позачергових виборів Кіровоградського міського голови.

3. Визначити, що кількісний склад Тимчасової слідчої комісії становить п'ять народних депутатів України — по одному представнику від кожної депутатської фракції.

4. Обрати головою Тимчасової слідчої комісії народного депутата України Фесенка Леоніда Івановича, заступником голови Тимчасової слідчої комісії — народного депутата України Садового Миколу Ілліча.

5. Обрати до складу Тимчасової слідчої комісії таких народних депутатів України:

Оплачка Володимира Миколайовича — фракція Комуністичної партії України;

Петренка Вадима Михайловича — фракція «Блок Юлії Тимошенко»;

Жебрівського Павла Івановича — фракція Блоку «Наша Україна».

6. Матеріально-технічне, кадрове, інформаційне та організаційне забезпечення діяльності Тимчасової слідчої комісії покласти на апарат Верховної Ради України.

7. Генеральній прокуратурі України та Центральній виборчій комісії забезпечити додержання законів України «Про статус народного депутата України», «Про комітети Верховної Ради України» щодо доступу членів Тимчасової слідчої комісії до інформації, матеріалів і документів, які стосуються предмета діяльності Тимчасової слідчої комісії.

8. Визначити термін діяльності Тимчасової слідчої комісії — 14 днів з дня прийняття цієї Постанови.

9. Звіт Тимчасової слідчої комісії про виконану роботу заслухати не пізніше восьми днів з дня прийняття цієї Постанови.

10. Ця Постанова набирає чинності з дня її прийняття.

Голова Верховної Ради України
Олександр МОРОЗ.

м. Київ,
14 грудня 2006 року.
№ 460-V.

До чистої душі бруд не пристане

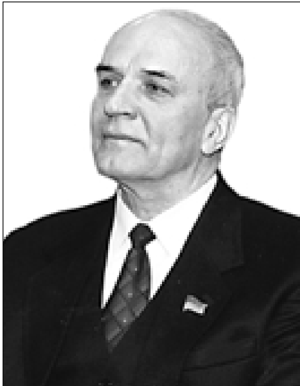
■ **У БОЛОТІ БРЕХНІ**

Провокаторів не шанує ніхто. Й що примітивніша провокація, то більше презирства викликають до себе виконавець і замовники провокації.

На електронні адреси кількох народних депутатів України — членів фракції БЮТ надійшов лист такого змісту (подаю в оригіналі, російською):

«На сайте www. compromat. in. ua была размещена статья* «Батькивщина» вас не забудет?». *Не могли бы Вы дать комментарии к этому материалу?

С уважением, администрация сайта. 08.11.06».

У порядному товаристві люди звертаються одне до одного по імені, а якщо йдеться про якісь дії, події і вчинки, тоді називають по імені авторів, замовників, виконавців, інспіраторів тощо, причетних до цих дій, подій і вчинків.

Бо в порядному товаристві враховуються лише факти і конкретні особи, а не якісь там припущення й анонімі. А тут раптом — «была размещена». Ким?

Та нехай собі. Але ж «администрация сайта» (що виступає тут як хто, як стороння і непричетна особа?) просить у типово російському розмовному стилі: «Не могли бы Вы...?». Ніби й не просить, а так собі розмірковує, чи могли б, чи не могли б...

«Не скажете, который час?» замість «Пробачте. Скажіть, будь ласка, котра година?» Але такі «дрібниці», як ввічливі звертання, — це для них нездоланний психологічний бар'єр.

Отже, стаття. Якщо можна так сказати.

Бо «материал» виявився насправді мало схожим на зразок журналістської творчості, проте, за формою і змістом, цілком відповідав класичній конструкції дешевого наклепу.

Схема «материала» проста, як цеглина. Автор(ка) взяв(ла) партійну брошуру «За що бореться Всеукраїнське об'єднання «Батьківщина». Програмні засади і Статут партії. Київ, 2005» і, понависмикувавши з контексту окремі фрагменти, загорнула кожен у брудну ганчірку власних хворобливих емоцій, натяків, злісних означень, недомовок, відвертих інсинуацій і безпідставних припущень у негативному ракурсі.

Хоча, звичайно, ця типово російська підступна лексика, за допомогою якої автор(ка) намагається вимазати брудом патріотичних людей, котрі вже частину свого життя віддали боротьбі за встановлення справедливості в Україні, могла б бути — в іншому випадку — застосована із цілком благородною метою.

Починається «материал» репортажно, з переходом до майже мемуарних роздумів:

«2006 год. Ноябрь... Народные избранники всех уровней спокойно сидят в нужных креслах. И нет им дела до электората. Они своего добились... Ведь суть политики не меняется... Актеры все те же... В этом отношении наиболее многоликими оказываются партийные лидеры в юбках. На первый взгляд: милые, привлекательные... А внутри кто? Монстр или человек?».

Заради паплюження однієї жінки, в Україні не лише час від часу з'являється подібний «материал», а й — соромно і сумно сказати — коригують внутрішньополітичний і зовнішньополітичний курс держави Україна

Ця прелюдія, можливо, була б схожа на базову заставку до популярної бесіди професійного психолога, якби оця «підводка» із спідницями одразу не ставила у фокус уваги одну загальновідому особу-лідера, яка своєю присутністю в українському політикумі псує нерви різноколірним і безфарбним політиканам, котрі, час від часу тасуючи свою кадрову колоду, не перший рік сидять у зручних кріслах на печерських пагорбах.

Заради паплюження однієї жінки, в Україні не лише час від часу з'являється подібний «материал», а й — соромно і сумно сказати — коригують внутрішньополітичний і зовнішньополітичний курс держави Україна, вигадуючи для цього меморандуми, коаліціади, універсали тощо.

В якій ще державі світу віце-прем'єра уряду, жінку, яка у 2000 році, виявивши і перекривши канали злочинних фінансових оборудок кучмістів у сфері енергоносіїв, «знаходить» 12 млрд. гривень і, вперше за весь період незалежності України, розраховується з усіма багаторічними боргами в зарплаті, одразу по тому знімають з посади й запроторюють до в'язниці?

В якій ще державі світу післякучмівський президент дає найвищу оцінку тій самій жінці, голові уряду (і насправді є за що!), щоб через два тижні звільнити цю голову з посади без жодних підстав і без жодних пояснень!?

В якій ще державі світу ту саму жінку, державного діяча найвищого рівня, закидану компроматом, висмоктаним із пальця, а потім виправдану всіма судами України і Росії після несправедливих звинувачень (до речі, ніхто досі не вибачився перед нею), після помаранчевої революції, в якій вона відігравала провідну роль, продовжують знову переслідувати, шукаючи компромат на неї, намагаючись принизити людину вигаданими підозрами, навіть перекручуючи інформацію про її очевидні успіхи в державному будівництві й подаючи їх як недоліки.

«Откуда ты, «красна девица»?» — таким фамільярним підзаголовком автор(ка) «материала» відкриває цілий нарпям паплюження ненависної для нього(неї) жінки, обрушуючи на неї лавину інсинуацій та відвертої брехні з приводу історії створення й засад діяльності партії ВО «Батьківщина».

І питається: чого це раптом потягло автора(ку) на історичні дослідження з приводу спідниці (пардон, «юбки») з виходом на громадську організацію «Громада»? Ага, ось воно що: «В то время ее возглавлял известный политик «всех времен и народов» — Павел Лазаренко».

Титулом «всех времен и народов» досі нагороджували хіба що Леніна, Сталіна, Гітлера, ну, може, ще Герострата. Але ж автору(ці) ну вже так конче необхідно було «приклеїти» людину, засуджену у США, до нинішнього лідера «Батьківщини»! Як кажуть у таких випадках, інкримінувати причетність не вдалося, але ж завдання полягало в тому, щоб хоча б тінь кинути, а там читачі домислять.

«Вот так и появилась... партия с громким названием «Батькивщина», которая должна была стать новым политтечением. И ведь стала. Политтехнологи постарались на славу, выдумывая звучные лозунги...»

Автор(ка) не наводить жодних фактів, ані опису подій, просто подає кілька натяків, а потім — «Вот так и появилась». І далі починає розкручування брехні власного виробництва на підставі перекрученого трактування офіційних документів.

Порівняймо цитати, що їх наводить автор(ка), з текстом документа «Програмні засади партії «Батьківщина».

У цьому документі в контексті посилання на відомий вислів Тараса Шевченка: «І на оновленій землі Врага не буде, супостата...», читаємо (стор. 10):

«Цей духовний заповіт... кличе наш народ до боротьби за гідне життя, ... щоб наша Батьківщина стала ве ликою сім'єю, матір'ю для всіх дочок і синів — патріотів, готових до самопожертви заради її відродження і величі, а держава стала гарантом добробуту і прогресу нинішнього і прийдешніх поколінь».

Натомість в автора(ки) «материала» цитату перекручено і вставлено в злостивий контекст:

«Сейчас бывшие члены партии признаются, что верили каждому слову, каждой строчке Устава. Готовы были, по первому призыву лидеров «к самопожертвованию ради возрождения и величия Родины».

Які члени партії й чому вони «бывшие»? — цього автор(ка) не пояснює, як і того, чому це раптом деякі громадяни України перестали бути патріотами своєї держави.

Далі в автора(ки) «материала»:

«Говоря по-правде, совершенно несложно поверить в торжество справедливости, прочитав слова из брошюры «За що бореться Всеукраїнське об`єднання «Батьківщина»: «партия новой общественной идеологии, которая органически *совмещает* (в оригіналі — *поєднує*, тобто по-російськи — *объединяет*) социальную солидарность с защитой индивидуальных прав и свобод человека. Партия тех, кто выступает за построение независимого и суверенного государства, ... за справедливость и социальную защиту граждан. Она считает своим главным заданием ликвидировать бедность в Украине, создать достойные условия для жизни всего народа».

І після наведення цього фрагмента автор(ка) питає: «Красиво?».

Спитаємо і ми, а чому б і ні? Адже головне тут не емоції, а те, чи воно — оце твердження — вірне. Чи вірно, що саме цього нині потребує Україна, Український Народ? Вірно!

Але автор(ка) «материала» прямує до іншої мети, а тому не взявся(лася) цитувати далі, бо це не вписувалося в задану схему знеславлення і плямування. Бо далі у «Програмних засадах» читаємо:

«Це партія — лідер опозиційних демократичних сил України, яка вела непримиренну боротьбу проти кримінально-олігархічного владного режиму». Ми тільки ще додали б, що й нині, у наші дні партія веде цю боротьбу.

Але автор(ка) веде свою лінію і вибудовує комуністичний підтекст викладу:

«Батькивщина»... придумывает себе направления борьбы — «за светлое будущее народа». И «бьется»! Усиленно! Живота не жалея. Все только ради нас — людей. Правда, «полегонечку» укладывает себе красную дорожку на политический Олимп».

Як бачимо, замість фактів — знову емоційне есе з розряду тих, що побутують на комунальній кухні. Але ж факт є очевидним для всіх: ВО «Батьківщина» була й залишається лідером опозиційних демократичних сил України, вела й продовжує ***боротьбу проти кримінально-олігархічного владного режиму.***

До речі, в нашій багатопартійній системі свою дорогу «на политический Олимп» прокладає — в автора(ки): «укладывает» — кожна партія і кожний лідер. І це нормально в нетоталітарній державі.

Ось тільки методи *прокладання* в кожного різні: хтось насправді «полегонечку», чесно, прозоро і відверто, а хтось інший — організовуючи масові фальсифікації під час виборів, використовуючи посаду прем'єра уряду і весь адміністративний ресурс, як це ми фактично бачили і документально засвідчили восени 2004 року.

Якби «Батьківщина» і БЮТ не виступили проти фальсифікацій на захист правди і справедливості, а сиділи, як миша під віником, не було б нині таких «материалов».

Але автору(ці) — не до правди. Зацитувавши цілком благородний фрагмент з «Програмних засад» про партійну роботу, спрямовану на відродження духовності, де планується використовувати «кращі надбання народу і всього людства», автор(ка) «материала» перекручує сенс тези і знову вибухає злісними емоціями:

«Замахнулись! По мелочам не размениваются. Интересно знать, так, для общего развития, а кто у нас подпадает под категорию «человечество»? А то вдруг, по незнанию, себя не причислим и не начнем всесторонне развиваться. Так и останемся темными».

А що, хіба кращі надбання народу і всього людства не слід впроваджувати в наше життя щодня і на всіх рівнях?

Звичайно, кожен сам обирає: чи виходити з темряви упереджень і відвертої брехні на світло правди, чи «остаться темными». Гірше, коли бажаючий залишитися темним, неосвіченим і таким, що сидить у болоті брехні, намагається й нас утягнути до своєї темряви.

Звичайно, кожен сам обирає: чи виходити з темряви упереджень і відвертої брехні на світло правди, чи «остаться темными». Гірше, коли бажаючий залишитися темним, неосвіченим і таким, що сидить у болоті брехні, намагається й нас утягнути до своєї темряви

Продовжуючи зловтішне коментування гуманістичного і благородного документа, автор(ка) «материала», ні перед чим не зупиняючись у своєму чорному пафосі, на свій копил ганебно перекручує Конституцію України, намагаючись переконати читачів у тому, що:

«Для борьбы за «торжество справедливости», согласно ст. 5 Основного закона, мы избираем депутатов. А, следовательно, народ только через них, должен (підкреслення моє. — **В. К.**) осуществлять свое руководство государством, во всех сферах».

О! Нарешті. Отут роги (пардон, шило) з брудного мішка й вилізли! Бо у ст. 5 нашої Конституції читаємо зовсім інше:

«Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами».

Отже, передусім — ***безпосередньо,*** а вже потім ***— і через органи. Також право визначати... належить виключно народові і не може бути узурповане державою...*** Безпосередньо і виключно!

Тож визначення *«народ только через них должен»* — це вже з більшовицько-фашистської або, якщо хочете, кримінальної лексики і методів концтабірної організації життя суспільства. Це вже ми пережили в комуністичні часи.

У такому ж дусі злостивих перекручень автор(ка) коментує ту програмну засаду «Батьківщини», де йдеться про розвиток демократії (цитую документ): «...встановити дієвий народний контроль над владою, надати парламентській опозиції конституційний статус одного з державних інститутів контролю суспільства над виконавчою владою».

А тепер читаємо «материал»:

«Последняя фраза поражает своей новизной и «наивностью». И все-таки, насколько умно придумано. Оппозиции, да статус конституционный. Предусмотрели власть во власти».

До відома всіх громадян: саме відсутність незалежної державної інституції, яка насправді, чесно і дієво контролювала б владу, є однією з головних причин (якщо не першою) тих беззаладу, розгулу корупції й беззаконня за участі державних структур і державних службовців, що їх ми спостерігаємо ось уже впродовж понад п'ятнадцяти років в Україні.

Навіть в СРСР був Комітет народного контролю. Той, хто хоч раз брав участь у роботі комісії КНК, добре знає, що ця робота була дієвою, а сам орган мав дуже високий авторитет і повноваження в колишній совєцькій імперії.

Не має сенсу далі цитувати цей опус (чи пак «материал»)... Тим паче що далі за його текстом смакується чвара навколо кадрових змін, які відбулися не так, як хотілося б автору(ці) «материала».

Ну не вийшло, не вийшло в авторів цього пасквіля (читай: «продукту») товару добротної якості навіть для цього досить специфічного жанру. Ані за формою, ані за змістом.

Особливо жалюгідний вигляд має прагнення автора(ки) підвести компромат ближче до тієї «юбки», що йому(їй) автору(ці) заважає жити:

«Главное, чтобы спина у нее была пошире. И это уже не важно, что женская. Все равно акула, политики. ... Не зря же Юлия Владимировна приравнивается к политакулам. ... А у «нашей» акулки зубки в шесть рядков. Перекусила, члена своей же партии, и не подавилась. Правда, и выплевывать не стала... Ой, простите! Есть еще более приближенные — А. Турчинов. Который своим лицемерием поразил...».

На закінчення повідомляємо зацікавленим, що розглянутий тут оцей, з дозволу сказати, «материал с уважением» підписано автором: **Ангелина Гордиенко**. Підписано російською, як і написано весь «материал».

Щоправда, у збірнику «Хто є хто в українських мас-медіа», виданому в 1999 році, такого(ї) автора(ки) немає. Тож або це звичайний анонім, який із притаманною йому сміливістю заховався за псевдонімом, або щось таке, що його українське ім'я можна хіба що знайти лише в російському довіднику мас-медіа.

Визначальною характеристикою провокаторів усіх часів і народів є цілковите нехтування Божих Заповідей, а отже, й брак докорів сумління, зневага до правди і готовність цю правду зрадити за тридцять срібняків.

Бо в чому притягальна сила примітивної брехні?

У примітивну брехню обов'язково хтось повірить. Навіть якщо цих «хтось» виявиться кожен двадцятий, то й це вже 5 відсотків електорату. Прохідний бар'єр!

Що і треба було довести. Довести тим, хто не хоче думати і жити правдою.

А до чистої душі бруд не пристане.

Віталій КОРЖ,
народний депутат України (фракція БЮТ).

 Інкримінувати причетність не вдалося, але ж завдання полягало в тому, щоб хоча б тінь кинути, а там читачі домислять

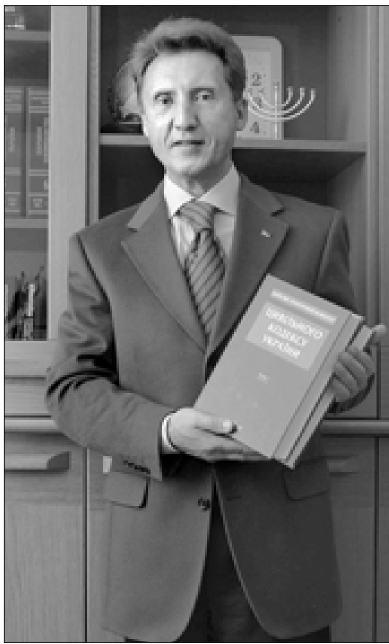
У адвокатів є гідна зміна

З нагоди Дня адвокатури Київська міська організація Союзу юристів України за підтримки її голови народного депутата Миколи Оніщука спільно з Національним університетом «Києво-Могилянська академія» провела студентський дебатний турнір «Адвокатура в Україні: стан та перспективи розвитку».

В турнірі взяли участь шість команд з відомих в Україні вищих навчальних закладів: Академії адвокатури України, Київського національного університету імені Т. Г. Шевченка, Київського університету права НАН України, Міжнародного Соломонового університету, Національної академії управління, Національного університету «Києво-Могилянська Академія».

На підставі Закону України «Про адвокатуру», проектів законів про внесення змін до нього та з урахуванням міжнародних актів учасники повинні були змінити чинний закон «Про адвокатуру», створити систему адвокатського самоврядування, знайти ефективний спосіб дотримання етичних правил адвокатської діяльності. За словами організаторів турніру, їх вразив високий рівень інтелекту, красномовства, знань і професійної підготовки учасників. Студенти достеменно визначили больові точки законодавства України про адвокатуру, зокрема стосовно організації її діяльності, проблем самоврядування, відносин з державними органами тощо. Учасники дебатів не тільки продемонстрували знання з історії адвокатури, а й виявили неабияку обізнаність у питаннях ролі та статусу адвоката в іноземних юрисдикціях. Нестандартний формат турніру виявив талановиту та перспективну юридичну молодь і переконливо довів, що у сучасних адвокатів уже є гідна зміна.

Переможці турніру були нагороджені Почесними грамотами, а учасники — Подяками Київської міської організації Союзу юристів України. Всі учасники дебатів, а також члени суддівської колегії отримали цінні подарунки — книжки, які стали лауреатами всеукраїнських конкурсів на краще юридичне видання. Одне з таких видань тримає в руках народний депутат України Микола Оніщук **(на знімку)**.

Академік став «Командором»

Ректора Київського національного університету імені Тараса Шевченка академіка Віктора Скопенка нагороджено орденом Італійської Республіки «Зірка італійської солідарності» з присвоєнням почесного звання «Командор». Удостоєно вченого і педагога цієї високої нагороди за особистий визначний внесок у розвиток співробітництва між Італією та Україною в галузі культури, освіти і науки. Вручив нагороду ректору Надзвичайний та Повноважний Посол Італійської Республіки Фабіо Фаббрі в актовій залі Інституту філології Київського університету.

Довідка «Голосу України». Цей державний орден засновано в 1947 році для відзначення досягнень італійців та іноземців, які відіграли значну роль у відбудові Італії після Другої світової війни. Присуджується нагорода указом Президента Італії. Орден «Зірка італійської солідарності» має три ступені: «Почесний офіцер», «Командор» і «Кавалер». Віктор Скопенко став першим громадянином України, якому вручили цей орден і присвоїли почесне звання «Командор». Три роки тому, щоправда, Віктора Васильовича нагородили цим самим орденом і присвоїли звання «Кавалер». Нагадаємо, що нині Київський національний університет імені Тараса Шевченка співпрацює з сімома італійськими вищими навчальними закладами.

Вл. інф.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Небезпечні уроки

Моторошна пригода трапилася у загальноосвітній школі №2 Авдіївки, де в спортзалі знайшли повішеним одного з учнів 6-го класу. За інформацією з Центру громадських зв'язків обласного управління міліції, смерть школяра настала в той час, коли він залишився без догляду старших. Адже за попередніми даними розслідування, хлопчак, буцімто, бешкетував на уроці й учитель попрохав його вийти з класу. Ось тоді 11-річний хлопець і пішов до спортзалу, де його невдовзі знайшли повішеним на гаку в стіні.

За яких обставин загинув учень, поки що не з'ясовано, хоча, розповідають однокласники, він і раніше полохав їх, вішаючись на отой гак за комір. Схоже, цю небезпечну вправу хлопець міг повторити й цього разу. У всякому разі, коли почепився за задню частину коміра, передня міцно стисла горло... Розслідування трагічного випадку триває.

Ліна КУЩ.

Донецьк.

Учора студент, сьогодні — безробітний

Дві третини випускників вузів цього року звернулися до служби зайнятості. А от випускником ПТУ був лише кожен десятий. Особливо промовистою є картина в Ружинському районі: там зареєструвалися 22 безробітні з вищою освітою і лише один випускник профтехучилища. Серед молоді з університетськими дипломами теж цікава ситуація: сьогодні попит на інженерів і технологів значно перевищує пропозицію, а от фахівцям з міжнародних відносин пропонують перенавчатися.

Олексій КАВУН.

Житомирщина.

■ НОВИНИ

Бюро добрих послуг

Найкраще в Україні бюро технічної інвентаризації розташоване у Кам'янці-Подільську Хмельницької області. Цей статус воно тримає з минулого року, успішно обслуговуючи майже 200 тисяч мешканців міста і району та справно сплачуючи всі податки до бюджету.

Нещодавно його керівника Анатолія Качуровського за «високий особистий авторитет, ефективне керівництво підприємством, соціально орієнтовану позицію» визнано одним із семи кращих вітчизняних топ-менеджерів. Відзнаку вручили на церемонії вшанування бізнес-еліти в Будинку офіційних прийомів Президента України. Ця нагорода заснована під егідою ООН, а переможці визначаються Радою експертів Асамблеї ділових кіл у рамках Міжнародної іміджевої програми «Лідери XXI століття». Уже всьоме Анатолія Качуровського обирають депутатом міської ради, а в нинішньому скликанні він ще й президент депутатського клубу. Щороку з його ініціативи десятки малозабезпечених кам'янчан отримують благодійну передплату на вітчизняну періодику, і серед газет — обов'язково «Голос України».

Віра ШПИЛЬОВА.

Квартири для швачок...

Ключі від шістдесяти квартир вручило своїм працівникам ВАТ «Хмельницьклегпром». Протягом двох років підприємство за власний кошт споруджувало житловий будинок. Найголовніша умова — зведення не дешевих, а просторих і зручних помешкань. Швачки, інші співробітники підприємства вже змогли оцінити комфортність житла.

Вл. інф.

...І притулок для бездомних

В Івано-Франківську до Нового року облаштують притулок для бездомних. Там зможуть знайти тимчасове пристанище 30 людей. Опікуватиметься притулком міське управління праці та соціального захисту. Спонсори обіцяють забезпечити його ліжками, постільною білизною, пральними машинами. Бомжів тут не тільки прийматимуть на нічліг, а й допомагатимуть справлятися з їхніми проблемами. Для цього надаватимуть юридичні та психологічні консультації.

Дарина НАЗАРЧУК.

■ ВІСТІ З СУМЩИНИ

Недоростки йдуть в атаку на правоохоронців

Дісталося на горіхи від недоростків двом співробітникам батальйону патрульної служби при Сумському міському відділі УМВС України — старшому сержантові Віктору С. та його напарнику, молодшому сержантові Віталію Р. — під час патрулювання Курського мікрорайону.

Проходячи повз один із тамтешніх барів, вартові порядку звернули увагу на групу з десятка молодиків, які лаялися. На зауваження патрульних компанія відповіла брутальною лайкою. Під час спроби затримати хуліганів п'яна юрба накинулася на правоохоронців, збила їх з ніг і почала жорстоко бити. Невідомо, чим закінчилася б ця історія для патрульних, якби на допомогу не прийшов інший підрозділ міліції. Спільно міліціонерам удалося затримати шістьох нападників. Половина з них — неповнолітні. Тепер «героями» «опікується» прокуратура.

Смерть чатувала під дверима

Саморобний вибуховий пристрій знешкодили співробітники МНС та МВС у «висотці» одного з центральних мікрорайонів Сум. Хоча «бомба» була зліплена з поліетиленових пакетів та бляшанок, у разі спрацювання вона могла накоїти багато лиха. Хто й для кого підготував такий сюрприз, з'ясовуватимуть місцеві правоохоронці.

Владислав ЖМУРКОВ.

■ ФОТОФАКТ

Закарпатський поет-перекладач Іван Петровций (на знімку) **у власній творчості популяризує русинську мову, з приводу якої і донині тривають суперечки серед філологів. Письменник уже видав низку книжок, а нещодавно в Ужгороді він презентував новий поетичний збірник цією мовою «Спиванки».**

Фото Сергія ГУДАКА(Укрінформ).

■ СПОРТ

Звідусіль

Футбол. Як повідомляється у прес-релізі ФІФА, на проведення фінального турніру ЧС-2014 претендують двоє представників Південної Америки. До 18 грудня, коли завершився термін подачі заявок, свою зацікавленість у прийомі першості планети офіційно підтвердили Бразилія і Колумбія.

* * *

Керівництво київського «Динамо» продовжує посилювати тренерську команду за рахунок своїх колишніх гравців. Як повідомила прес-служба клубу, відтепер з динамівськими воротарями працюватиме Віктор Чанов. На цій посаді він замінив Михайла Михайлова. Раніше другу динамівську команду очолив Геннадій Литовченко, а Юрій Калитвинцев став асистентом Анатолія Дем'яненка в першій і також працюватиме з дублюючим складом.

* * *

Поки ще гравець «Динамо» (Київ), оборонець збірної Сербії Горан Гаврančич, котрий відіграв за український клуб упродовж шести років і нещодавно був виставлений на трансфер, вважає, що зміна клубу піде йому на користь. Лідер чемпіонату України розраховує отримати за цей трансфер три мільйона доларів.

«Гадаю, що для моєї професіональної кар'єри буде ліпше, якщо я перейду до іншого клубу, — признався Гавранчич, який тепер перебуває у відпустці в ОАЕ. — Я остаточно зрозумів, що мою піти, після матчу з «Реалом», коли на прес-конференції Дем'яненко сказав, що оборона «Динамо» має складатися з українців. Цим він натякнув, що мені в Києві робити нічого. Як на мене, його слова образили також інших легіонерів, котрі грають в обороні «Динамо».

* * *

Суперник донецького «Шахтаря» у розіграші Кубка УЄФА, французький клуб «Нансі», вибув із боротьби за національний кубок. В 1/4 він поступився «Ліону» — 1:3.

* * *

Бокс. Промоутер чемпіона світу у надважкій вазі за версією WBC Олега Маскаєва Денніс Раппапорт у неділю направить керівництву Всесвітньої боксерської ради листа з проханням перенести дату обов'язкового захисту титулу на 3-4 місяці для проведення об'єднавчого бою проти чемпіона світу за версією IBF Володимира Кличка. Як повідомляє Allboxing.ru, Раппапорт так прокоментував наміри своєї команди: «Ми просимо у WBC лише невелику відстрочку на 3-4 місяці. Це незначне прохання у порівнянні з можливістю об'єднати титули. У неділю я маю намір відправити Хосе Сулейману (глави WBC) детального листа. Є непогані шанси на те, що цей двобій може відбутися у Москві. Не на 100 відсотків, звичайно, але імовірність цього досить велика».

В. Б.

РНБО рекомендувала Генпрокуратурі перевірити додержання законів під час здійснення органами влади операцій з конфіскованим майном

Депутат Василь ГОРБАЛЬ вважає, що протистояння в Київраді зменшує інвестиційну привабливість столиці

■ У НОМЕР

Несправна газова колонка забрала життя трьох людей

Кіровоградська область. Троє мешканців Олександрії, серед них дворічна дитина, загинули, ще двоє потрапили до реанімації. Трагедія сталася через несправність газової колонки.

Напередодні ввечері до Геннадія прийшли брат із сестрою та двоє знайомих із дитиною, щоб помитися, бо в мікрорайоні, де вони проживають, немає гарячої води. Залишивши квартиру на гостей, господар пішов ночувати до співмешканки. Уранці, коли Геннадій подзвонив у двері власного помешкання, йому ніхто не відчинив, хоча в квартирі грала музика й було чути, що в кранах шумить вода. Геннадій зателефонував від сусідів, однак ні домашній телефон, ні мобільні телефони гостей не відповідали. Через вікно Геннадій таки потрапив до оселі, де знайшов сестру, знайомого та дворічну дівчинку без ознак життя, ще двоє людей були непритомні. Працювала газова колонка.

У прес-службі ГУ МНС України в Кіровоградській області нашому кореспондентові повідомили: попередньо встановлено, що під час експлуатації газової колонки стався викид чадного газу. Це підтверджено актом комісії Олександрійського управління експлуатації газового господарства, яка виявила, що вентиляційний канал у квартирі не діяв, а в димохідному каналі газової колонки була відсутня тяга.

Олег БОНДАР.

Голодувала в 1933-му, а нині «розкошує» на 410 гривень

У голодному тридцять третьому киянка Надія Олексіївна Іващенко жила з батьками в селі Бортничі, що біля столиці. У родині було троє дітей. Як вижила — сама дивується.

— Люди сильно голодували, — говорить Надія Олексіївна. — Мені тоді було дванадцять років, але пам'ятаю, як сьогодні, той жах. Півсела тоді вимерло. Ховали всіх в одній великій братській могилі. Не вижили і мої батьки. Виховувалися ми в дитбудинку Києва...

Вихованка дитбудинку Н. Іващенко пережила голод, виросла, одержала фах економіста, працювала в НДІ. Зараз на пенсії, за працю ветерану нарахували 410 гривень. «Усе в магазинах є, — говорить Надія Олексіївна, а купити нема за що...»

Андрій НЕСТЕРЕНКО.
Фото автора.

Повісився в цеху

У заводському цеху на робочому місці наклав на себе руки робітник ВАТ «Херсонські комбайни». Здавши зміну та переодягнувшись, чоловік дочекався, коли з цеху розійдуться робітники, після чого повісився.

Колеги пояснюють цей трагічний випадок тим, що покійний перебував у важкій фінансовій скруті — з серпня на «Херсонських комбайнах» не виплачують зарплату. Тим часом у прокуратурі Суворовського району Херсона, де порушено кримінальну справу, самогубство не пов'язують з невиплатою зарплати і говорять про інші мотиви. Збурений колектив «ХК» влаштував багатолюдний пікет під стінами Херсонської обласної держадміністрації.

Алла БРУСИЛОВА.

На нашому ринку праці проблеми

У банку даних Державної служби зайнятості понад два мільйони вакансій

Вирішувати проблеми вітчизняного безробіття сьогодні потрібно інакше, ніж 16 років тому. До зміни тактики слухань зайнятості населення нас змушують об'єктивні вимоги ринкової економіки. Такого висновку дійшли учасники слухань Комітету Верховної Ради з питань соціальної політики і праці, що відбулися днями в столичному центрі зайнятості. Приводом публічних дебатів послужило те, що Верховна Рада України прийняла до розгляду цієї сесії в першому читанні законопроект уряду нової редакції закону «Про зайнятість населення».

— У новій редакції передбачено жорсткіші умови для тих, хто відмовляється від двох пропозицій роботи в центрі зайнятості. У такому разі людина позбавляється статусу безробітного. А це позначається не тільки на отриманні допомоги, а й на безперервному робочому стажі. У 1990 році, коли було прийнято цей закон, ми тільки переходили до ринкової економіки, і закон був прогресивний. Я маю на увазі його сильну соціальну складову, — коментує голова профільного парламентського комітету Іван Бондарчук. — Філософія цього законопроекту — стимулювати сьогодні громадян до пошуку роботи.

Пропонується переглянути перелік громадян, які мають право на одержання статусу у зв'язку з безробіттям. Особливо це стосується сільського населення. Люди, котрі мають свої земельні паї і господарства, згідно з цим законопроектом вважаються зайнятими. Вони можуть користуватися всіма послугами служби зайнятості, крім одержання допомоги у зв'язку з безробіттям.

Заступник міністра праці і соцполітики Наталя Іванова вважає, що цей законопроект написаний на злобу дня. За її словами, на вітчизняному ринку праці зростає зайнятість населення, зменшується безробіття. Але гостро стоїть проблема кадрового забезпечення потреб роботодавців, а за великим рахунком — сучасної економіки у кваліфікованій робочій силі.

— Наше завдання сприяти конкурентоспроможності ринку праці. Щоб робоча сила залишалася в Україні. Підвищувати мотивацію до легальної праці. І, звичайно, не забувати про глобалізацію і вступ України до СОТ. Усе це враховує законопроект, — каже Наталя Іванова.

Директор Державного центру зайнятості Володимир Галицький вважає, що головна проблема нашого ринку праці в зарплатах.

— У нашій базі даних 2 млн. 100 тис. вакансій у різних галузях економіки, з яких, на жаль, 59% оплачується нижче від прожиткового мінімуму і лише 5% зарплати вище тисячі гривень, — пояснює співрозмовник. — Люди не хочуть іти на таку зарплату, і правильно роблять. Сьогодні розрив між заробітними платами в Україні і у Західній Європі в десятки разів. Тому відбувається відплив робочої сили, переважно професійної.

І все-таки, за прогнозами Володимира Галицького, наступного року рівень економічного безробіття знижуватиметься, бо наша економіка і виробництво відроджуються.

Ольга ВІТЕР.

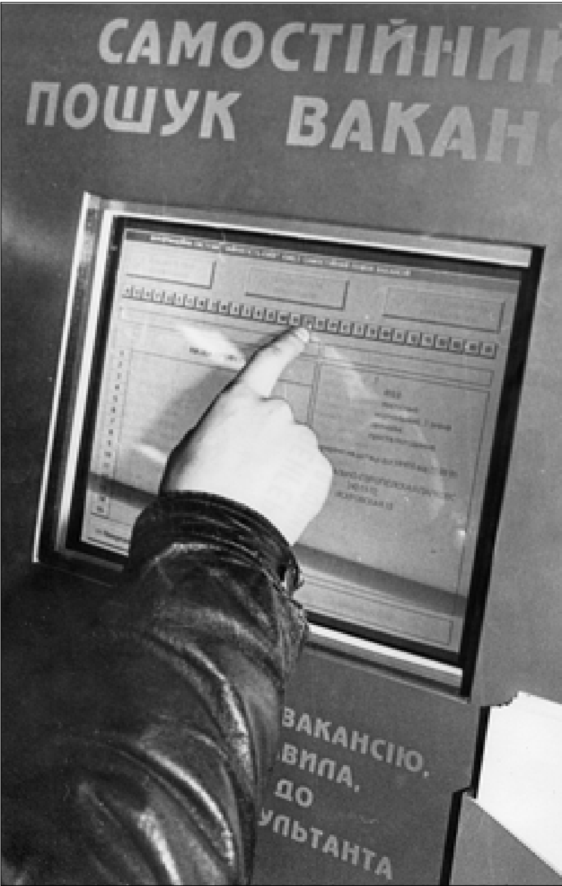

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША (з архіву «Голосу України»).

Зарплата мала і тієї не діждешся

З початку року прокуратура Тернопільської області порушила 37 кримінальних справ щодо невчасної виплати заробітної плати. З них 28 — передано до суду. Працівникам повернуто 8,5 мільйона гривень. Водночас заборгованість зарплати на активних підприємствах області зменшується повільно. Співробітники ВАТ «Тернопільський комбайновий завод», яким винні понад два мільйони гривень, навіть страйкували, але мало чого домоглися. Поки виплачували старі борги, почали зростати нові. До слова, середньомісячна зарплата на Тернопільщині найнижча в Україні, становить лише 768 гривень.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

Пильне око банкомата

Житель Миргорода поблизу одного з ринків у Полтаві вирішив скористатися банкоматом. Тільки-но підійшов він до апарата, як поруч звідкись узявся дебелий молодик. Погрожуючи розправою, зловмисник змусив чоловіка зняти з рахунку й віддати йому 900 гривень. Одного не врахував грабіжник: неподалік розташована банківська камера спостереження. Тож правоохоронцям Київського райвідділу міліції Полтави у відділенні «Приватбанку» надали відеозапис із зафіксованою сценою пограбування. Один із дільничних інспекторів одразу впізнав 19-річного лобуряку, який не раз був «гостем» райвідділу. Через кілька днів його затримали. З'ясувалося, що гроші злочинцю потрібні були, щоб віддати їх іншому бандиту — «однорукому»: 900 гривень молодик «спустив» у залі гральних автоматів.

Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ.

■ ФОТОФАКТ

Щедрий дарунок — мікроавтобус «Газель» — отримала багатодітна родина Петра і Тамари Стукал з Чернігівщини, в якій виховується 14 дітей. Придбано автобус на позабюджетні кошти.

На знімку: під час передачі транспортного засобу головою Чернігівської облдержадміністрації Миколою Лавриком.

Фото Сергія ПАВЛЕНКА.

«Замість ялинки — букет»

Таку назву має луганський обласний природоохоронний конкурс, що його проводять серед учнівської молоді. Як відзначають організатори конкурсу, з кожним роком дедалі більше школярів пропонують свої варіанти збереження життя лісовим красуням. До оргкомітету вже надійшло понад 200 робіт. Це різдвяні віночки, саморобні іграшки, символи 2007 року за східним календарем, штучні ялинки тощо. Слід сказати про благодійний характер конкурсу, його не лише пропагандистську, а й практичну спрямованість: творчі роботи передадуть дитячим будинкам та садкам.

Алла АНТІПОВА.

Помер Сапармурат Ніязов

(Початок на 1-й стор.).

Раніше було відомо, що у Ніязова проблеми із серцем. У 1997 році в Німеччині туркменському лідеру зробили операцію з аортокоронарного шунтування. З цього моменту до Ніязова в Ашгабат регулярно приїздили німецькі кардіохірурги. І за інформацією опозиції, два тижні тому Ніязова знову відвідали іноземні лікарі, які відмовилися від будь-якого хірургічного втручання.

Нині туркменські опозиціонери живуть за кордоном, тому що на батьківщині їм загрожує довічне тюремне ув'язнення. Однак уже через два-три дні лідери опозиції мають намір повернутися до республіки, заявив голова Республіканської партії, колишній посол Туркменистану в Туреччині Нурмухаммед Ханамов.

В їхніх планах створення «опозиційно-коаліційного уряду», перегляд національного законодавства й організація всенародних виборів президента. Як заявив Ханамов, різні опозиційні рухи вже обговорюють, як діяти в ситуації, що склалася. За його словами, «нам не потрібні жодні розбіжності, ми повинні бути єдиним кулаком, щоб у країні не було анархії і протиборства».

Як повідомляють наші колеги з Ашгабата, ситуація в місті спокійна. Робітники почали прибирати новорічні прикраси з міських вулиць. У республіці оголошено семиденну жалобу. Організацію похорону, який призначений на 24 грудня, доручено віце-прем'єру, міністру охорони здоров'я республіки Гурбангули Бердимухаммедову. Його ж оголошено тимчасово виконуючим обов'язки президента Туркменії.

Яна СТАДІЛЬНА.

■ ФОТОФАКТ

На Львівщину в рамках світової скаутської естафети прибув Вифлеємський вогонь миру. У Львові він зберігатиметься, зокрема, в Соборі святого Юра та церкві Покрови Пресвятої Богородиці, що благословили проведення акції в Україні. А напередодні Різдва священний вогонь передадуть храмам, лікарням, притулкам, установам і організаціям. Під час великих свят він поєднуватиме всіх християн, як символ миру, тепла і злагоди.

На знімку: Вифлеємський вогонь миру біля Собору святого Юра у Львові.

Фото Володимира ПЕСЛЯКА (Укрінформ).

Один відсоток мрій здійснився

Дві родини з Донецької області прийняли на виховання сімох ВІЛ-інфікованих дітей. Нові батьки пройшли спеціальну підготовку, в тому числі медичну. Як повідомила заступник голови обласної державної адміністрації Олена Петряєва, загальна кількість прийомних сімей досягла 61 (на початку року було 10). В області також діють сім дитбудинків сімейного типу. На облаштування таких родин витрачено 1,2 мільйона гривень. За підрахунками фахівців, приблизно один відсоток вихованців дитбудинків та інтернатів знайшли нових батьків.

За законом, прийомна сім'я отримує два прожиткових мінімуми на кожну дитину плюс 50 відсотків мінімуму — на вихователя. А в разі усиновлення дитини всі витрати лягають на плечі батьків. Найбільше шансів потрапити в сім'ю мають малюки до одного року. Така тенденція не випадкова: здебільшого потенційні батьки за станом здоров'я не можуть мати власну дитину і намагаються створити повноцінну сім'ю. Отож всиновителями стають насамперед тому, щоб швидше вирішити особисті життєві та психологічні проблеми і не розголошувати таємницю появи немовляти. Тому чим старша дитина, тим менше у неї шансів знайти нових батьків.

— Не всі діти, яких хочуть всиновити, відповідають вимогам, що їх висувають наші всиновителі, — каже заступник начальника обласної служби у справах неповнолітніх Любов Мартиненко. — Багато хто мріє про блакитнооких здорових, міцних малюків. А здорових діточок взагалі небагато. Якщо дитина ще й педагогічно запущена або ж з вулиці, то бажаючих узяти таких у сім'ю не дуже багато.

Випадки, коли всиновлюють старших дітей заради них самих, а не «для себе», поки що нечасті. Зазвичай на це йдуть члени релігійних спільнот, які з радістю приймають у родину сироту.

Ліна КУЩ.

■ ФОТОФАКТ

У Південному Тіролі — автономному окрузі Італії — дві третини населення розмовляє німецькою: до завершення Першої світової війни провінція входила до складу Австрії. Переплетення двох культур помітно тут скрізь: типова середземноморська кухня чергується із суто німецькими кноделями і шпиком, «біле пиво» так само популярне, як і червоне вино. Усі школи й установи — двомовні. А доломітові гори, прекрасні озера і луги приваблюють тисячі туристів у будь-яку пору року.

На знімку: тірольські мережива дотепер плетуть за давньою технікою на старовинних пристосуваннях.

Фото Ірини КАЩЕЙ (Укрінформ).

Хто будуватиме латвійські дороги?

Уряд Латвії вирішив відкрити ринок праці для болгарських і румунських гастарбайтерів, що пов'язано зі вступом з 1 січня цих країн у Євросоюз.

Це рішення ледве не пересварило уряд і загрожує посварити його з профспілками. На засіданні Кабінету Міністрів міністр шляхів сполучення Айнарс Шлессерс наполягав на запрошенні іноземців, тому що дефіцит кадрів загрожує розвитку економіки. Лише в сфері дорожнього будівництва не вистачає 4 000 робітників. Прем'єр-міністр Айгарс Калвітіс був проти, заявивши, що потрібно переучувати своїх безробітних. Однак через день прем'єр змінив точку зору, і рішення було ухвалено.

Голова Латвійського об'єднання вільних профспілок Петеріс Крігерс заявив: «Уряд у черговий раз спробував показати Брюсселю, що ми є розвиненою європейською державою. Але міністри знову не врахували, що всі «старі» країни ЄС, приймаючи подібні рішення, в першу чергу керуються власними національними інтересами».

Передбачається, що найближчим часом тільки з Болгарії виїдуть на заробітки в країни ЄС близько 35 000 чоловік віком 30—40 років. Але навряд чи вони поїдуть у найбіднішу країну Євросоюзу — Латвію, тож латвійським безробітним поки що нема про що турбуватися. А ось міністру шляхів сполучення доведеться пошукати робітників на будівництво доріг. Не виключено, що їх будуть запрошувати із сусідньої Білорусі та з України.

Володимир СТРОЙ.

Рига.

Полтавці об'єднуються

Полтавські земляцтва нині є не лише в Україні, а й у багатьох республіках колишнього Союзу — в Росії, Білорусі, Казахстані, Киргизії... Віднині зв'язками з ними опікуватиметься координаційна рада з питань співробітництва з полтавськими земляцтвами, яку створено при облдержадміністрації. Голова ОДА Валерій Асадчев вважає, що діяльність цього органу дасть змогу знайти нові можливості для контактів з земляками, які хоч і живуть далеко від Полтавщини, проте цікавляться життям рідного краю, не залишаються байдужими до його проблем.

Уже розроблено й обговорено обласну цільову програму співпраці з закордонними українцями на період до 2010 року. Створена на виконання відповідної постанови Кабінету Міністрів України, вона має на меті підтримувати інтереси українців, які живуть за межами нашої держави, зберігати національно-культурну самобутність, сприяти участі у процесах розвитку різних сфер діяльності.

На думку голови координаційної ради з питань співробітництва з полтавськими земляцтвами Сергія Гершковича, одним із напрямів роботи стане широке інформування земляків про культурно-мистецькі заходи, що відбуваються на Полтавщині. Важливим елементом співпраці стане залучення інвестицій земляків —вихідців з Полтавщини, котрі могли б вкладати капітали в культуру, охорону здоров'я та інші сфери життя.

Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ.

Полтава.

Розкопали два католицькі склепи

Днями у Вінниці, під час копання траншеї для водовідвідної труби на території Центрального парку культури та відпочинку, екскаваторник побачив на півтораметровій глибині металеву домовину, а неподалік ще одну, дерев'яну. Викликані на місце події працівники обласного краєзнавчого музею пояснили, що будівельники зруйнували два католицькі склепи. За словами наукового працівника відділу охорони пам'яток культури й архітектури обласного краєзнавчого музею Святослава Хавлюка, на території парку колись містилося католицьке кладовище. За документами, воно закрите 1936 року. Згідно з чинним законодавством, на таких об'єктах заборонено будь-які будівельні роботи. «Найпростіший вихід із ситуації, — додав співрозмовник, — акуратно закрити розкопаний склеп».

Водночас про пригоду повідомлено міську СЕС. Її працівники вчора вранці оглянули склеп. Вони мають визначити, чи не завдали шкоди довкіллю розкопані могили. На місці пригоди міліція виставила охорону.

Віктор СКРИПНИК.

Вінниця.

■ СВІТ КОРОТКО

ООН

Поправки до іранської резолюції

Європейські країни-учасниці Ради Безпеки ООН винесли на обговорення оновлений проект резолюції з іранської ядерної програми. З документа вилучено вимогу про заборону на пересування для іранських чиновників, пов'язаних із ядерною програмою. Скасовано також деякі фінансові обмеження тощо. В обговоренні беруть участь США, Великобританія, Франція, Росія, Китай та Німеччина.

Нагадаємо, Рада Безпеки ООН сумнівається в мирній спрямованості іранської ядерної програми і вимагає припинити її. Іранський президент наполягає на праві його країни на самостійне збагачення урану. Резолюцію планують прийняти сьогодні.

ПАЛЕСТИНА

Ізраїль знову обстріляли

Палестинські бойовики відновили ракетні обстріли південного Ізраїлю із сектору Газа. Саморобна ракета «Касам» вибухнула вчора на пустирі поблизу міста Сдерот. На щастя, ніхто не постраждав. Нагадаємо, 26 листопада Ізраїль і ПНА домовилися про перемир'я. Політичний лідер ПНА Махмуд Аббас провів із прем'єр-міністром Ізраїлю Ехудом Ольмертом телефонну розмову, в якій повідомив ізраїльському прем'єрові про те, що дійшли згоди з усіма палестинськими політичними рухами з питання про припинення вогню.

КНДР

Нове ядерне випробування?

Північна Корея не відмовиться від самопроголошеного статусу ядерної держави на майбутніх шестисторонніх переговорах у Пекіні, повідомили джерела в китайській столиці. Мало того, КНДР готується до проведення нового ядерного випробування, заявив депутат південнокорейського парламенту. Тим часом сама Північна Корея намагається домовитися про скасування санкцій, що їх застосували до неї США після того, як КНДР таємно зайнялася створенням атомної бомби і провела низку випробувань балістичних ракет.

ВЕЛИКОБРИТАНІЯ

Нельотна погода

Кілька сотень рейсів було відмінено напередодні в лондонському аеропорту «Хітроу» через туман. Також відмінили всі вильоти з аеропорту «Ковентрі», з якого пасажирів доправляють автобусами до Бірмінгема, де погодні умови поки що сприятливі. Нульова видимість, за прогнозами синоптиків, триватиме ще кілька днів. Авіаційні служби заявляють, що роблять усе можливе, щоб не зірвати пасажирам різдвяні канікули. Загалом цими днями на відпочинок виїжджають майже три мільйони британців, із них два мільйони користуються авіатранспортом.

У Мінську пройде перше засідання міждержавної робочої групи з підготовки пропозицій стосовно розвитку СНД

Посол Росії в Україні Віктор ЧЕРНОМИРДІН упевнений, що візит Володимира Путіна до Києва прискорить розвиток відносин двох країн

■ ЧАС ГРИМАС

По вуха у смітті

Прикарпатці стали жити багатше. Це видно з речей, які вони викидають на смітник. Ось і вчора хтось виніс яскраву червону ковдру, запилений, але ще цілком добротний палас, м'які стільці, пластмасову дитячу ванночку, батареї і навіть газову духовку. Ще півроку тому асортимент непотребу був значно скромніший. А нині на смітнику, який добре видно з вікна корпункту, мало не щодня з'являється щось екзотичне: шафи, книжкові полиці, плетені корзини. А одна жінка якось висипала мішок ледь приношеного взуття.

Бомжі тепер теж запанили. Грабаються у смітті в рукавичках. Старими хатніми речами цікавляться мало: кому їх збудеш? Шукають кольорові метали. Хатні «гарнітури» розтягують, як правило, дітлахи. У дворі з'явилися якісь дивні споруди — збиті сяк-так зі знайдених дощок халабуди, які хлопчаки обставляють викинутими меблями. Ці архітектурні новації — свого роду самодіяльні табори відпочинку або клуби за інтересами. Тут підлітки можуть сховатися від людського ока і займатися чим завгодно. Та ще й на свіжому повітрі. Втім, за кілька метрів від смітника воно навряд чи свіже. Але у дворі іншого місця нема, скрізь розриті траншеї і купи глини: комунальники все ще готуються до зими, а інакше, як перевертати все догори дном, працювати поки що не вміють.

Дітям ніхто не боронить бавитися старими речами. Все одно назавтра, якщо їх ніхто не розбере, ці речі спалять. Вогнища в дворі горять щоранку. Спалюють усе, що не влазить у контейнери. Це вже щоденний ритуал. Потріскування іскор — сигнал для мешканців прилеглих будинків, що треба зіскакувати з ліжка і зачиняти кватирки, доки в кімнату не заповз ядучий дим, особливо коли у вогонь підкидають ще й кульки з харчовими відходами. Комунальники на це ноу-хау боротьби зі сміттям дивляться крізь пальці. Водій сміттєвоза забирає лише вміст контейнерів. Усе, що з них вивалилося на землю, чи ті пакунки, які люди наскладали біля переповнених контейнерів, — це вже не його клопіт.

Такий вигляд смітника у нашому дворі.

Слідом за машиною на поле боротьби зі сміттям виходить двірник: підбирає у спустілі контейнери кульки, а викинуті громіздкі речі складає у штабелі для вогнища. Заняття його нагадують сізіфів труд, адже до вечора все знову стає на свої місця: переповнені смердючі контейнери, розсипані кульки і готові до вранішнього спалення купи поламаних хатніх речей.

Здається, не так уже й складно сміття загнати в контейнери. Скажімо, поставити металевих ящиків таку кількість, яка потрібна, щоб у них вліз весь непотріб. Тим більше, що на сусідньому смітнику, який розвантажили запуском нового, кілька контейнерів тепер пустують. Але додуматися до такої рокіровки чомусь розуму не стає. Як і придумати, що робити зі старими хатніми речами, яких позбуваються іванофранківці в міру зростання свого добробуту. У світі вже давно ці питання вирішили, а ми влаштовуємо вогнища і труїмо людей димом. Таке враження, що українці люблять себе мучити і все ускладнювати. Одні сміття розкидають, бо нікуди його діти. Другі його збирають, бо така у них робота. Треті дихають смородом і клянуть владу і комунальників. І всім живеться цікаво.

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківська область.

Фото автора.

Зірочка, яку носять на руках

Восьмирічний Андранік Алексанян — дивовижна дитина. Не по роках кмітливий і розсудливий, з дивним поєднанням ще зовсім дитячого бажання попустувати й погратися з по-дорослому філософським ставленням до життя. Доля просто через край нагородила його музикальністю, артистизмом і дзвінким голосом. Але при цьому не забула забрати своє — здоров»я і силу. Фізичну силу. Бо сили духу й витривалості у цього маленького хлопчика можуть повчитись і дорослі. Маленьку естрадну зірочку, яка ще тільки народжується, іноді доводиться виносити на сцену на руках.

Дарунок долі

Таланти, як і хвороба, стали для батьків Андраніка несподіванкою. До трьох років він ріс практично здоровою дитиною, схожою на своїх ровесників. А потім мама почала помічати якісь дрібнички у поведінці, котрі з часом принесли колосальні зміни в життя всієї родини. Розпочнімо з хороших. Одного разу Андранік, прислухавшись, як мама набирає телефонний номер, впевнено назвав ім'я того, кому дзвонили. Дивно, адже дитина ще не знала цифр. Але дуже швидко малюк навчився розрізняти всі телефонні номери по набору. Секрет виявився простим: маючи унікальний слух, він запам'ятав, як звучить кожна клавіша набору. Усякий шестизначний номер мав свою «мелодію», і Андранік тримав їх усі в голові. Після того було вже зовсім не дивно, що він запам'ятовував будь-яку пісню буквально з першого разу. Трошки згодом, коли хлопчику купили клавішний інструмент, він практично одразу почав на ньому грати без допомоги вчителів. Не знаючи нотної грамоти, лише уважно слухав музику, а потім повторював її на інструменті.

Утім, не гра, а співи стали його найулюбленішим заняттям. Побачивши здібності хлопчика, батьки записали його у гурток вокалу при хмельницькому Палаці творчості для дітей та юнацтва. За рік занять результати були вражаючими. Маленький співак вивчив близько трьох десятків пісень, підготував програму сольного концерту, став переможцем трьох українських і одного міжнародного дитячих музичних конкурів. Тепер Андранік готує тур благодійних концертів і разом із батьками та своєю викладачкою Діною Ремською активно шукає авторів пісень, які будуть написані саме для нього. Уже в найближчих планах — свій диск, концертні виступи, авторські пісні. Андраніку приходять запрошення взяти участь у нових конкурсах і фестивалях, знятись на телебаченні...

Поглянути збоку — можна і позаздрити тому, як легко хлопчик ступив на шлях естрадної зірочки, котрий усі малюють таким важким і недоступним. Насправді ж тільки найближчі люди, мама Міла, тато Вартан і вчителька Діна Сергіївна, знають, що йти Андраніку доводиться дійсно крізь терни.

Мамо, я народжуся вдруге

Коли в Андраніка почали розвиватись музичні здібності, тоді ж сталися серйозні збої у здоров'ї. Спочатку мати лише помітила, що дитині важко переступати через бордюри. Але її тривога викликала лише посмішку у лікарів. Та невдовзі вони поставлять діагноз — важка спадкова хвороба. Саме вона заважає Андраніку не тільки ходити, але й рости. Його розум і здібності розвиваються значно швидше за тіло. Найважче доводиться маленьким ніжкам, бо вони швидко втомлюються, і хлопчику, незважаючи на його природну жвавість, частенько хочеться не тільки сісти, а й полежати, відпочити. Усе це стало причиною того, що він отримав інвалідність, не відвідує школу і змушений займатися з учителями вдома. Дуже часто його спілкування зі світом обмежується крихітною двокімнатною «хрущівкою», комп'ютером, та головне — музикою й співом. Утім, ні батьки, ні вчителі, ні сам хлопчик не сприймають ситуацію трагічно. Навпаки, жваво розповідають про те, що їм нарешті видали безкоштовно дитячий візочок, і тепер прогулянки для них із мамою значно полегшились. Адже раніше у неї просто не вистачало сил довго носити сина на руках, а тим більше відправлятись у подорож, на концерти. Інколи на прогулянках виручав іграшковий мотоцикл з електродвигуном, але хіба на такому далеко заїдеш?

«А це ще один «помічник», — мама дістає з комірчини ортези — металопластмасову конструкцію, в яку одягаються ніжки. Якщо їх одягнути й носити цілий день, то кісточки в ногах до вечора не вигинаються й залишаються такими само рівними, як зранку. Але ходити в цих протезах украй важко — пластмаса й метал дуже тяжкі. «Попробуйте, який гострий край, — водить рукою Андранік, — так муляють, що просто до крові натирають.» Про легку, зручну і безболісну ортопедичну підтримку Андранік навіть не думає — він просто ніколи у своєму житті не бачив і не приміряв такої. У нього є інша мрія — узяти й народитися вдруге. Тільки не таким, як зараз, а міцним, сильним і здоровим.

Надію на друге народження хлопчикові дали московські хірурги, котрі пообіцяли у дванадцятилітньому віці прооперувати його. Тоді протягом року треба буде перенести вісім операцій. Окрім небувалої мужності, потрібні будуть ще й банальні гроші. Але тато категоричний: «Якщо у сина з'явиться надія, я готовий продати нашу квартиру.»

Хто на світі всіх добріший?

Родині Алексанянів можна по-доброму позаздрити, бо батькам несказанно пощастило із сином, а Андраніку — із люблячими батьками. Коли вони побачили, що хлопчик хоче й може співати — дружно почали допомагати йому в усьому. Хоча інколи доводиться просто перевершувати себе — стільки витрат потребує сольна кар'єра. Діна Сергіївна тільки встигає перераховувати, чого й скільки потрібно: записати простеньку фонограму лише однієї пісні — триста гривень, орендувати зал для виступу — до півтисячі, взяти участь у конкурсі — й у дві тисячі не вкладешся, пошити костюми, заплатити музикантам і операторам, домовитися з авторами музики і текстів... Сотні гривень складаються у тисячі, а при цьому доходи родини надзвичайно скромні. Пенсія Андраніка і доплата мамі по його догляду — усього 524 гривні. Кожна гривня, яку заробляє батько, насамперед іде на підтримку синового здоров'я і на... пісні.

Якби не вірні друзі, маленька зірочка так і не засяяла б на сцені. Найперша в цьому списку — Діна Сергіївна. Для багатьох залишається незрозумілим, чому кілька разів на тиждень вона прямує на заняття додому до Андраніка. Викладач із двадцятирічним стажем, яка працює з двома вокальними групами і не отримує за свою роботу навіть п'ятисот гривень, з Андраніком займається безкоштовно.

А дядя Вітя Ніколішин пише для маленького співака музику. А дехто з поетів дарує свої вірші для пісень. А столичне земляцтво хмельничан хоче влаштувати його концерт у Києві. А управління культури допомогло з поїздкою на конкурс. А... втім, перераховувати вже практично й нічого. Мало того, коли мама і вчителька звернулись до людей грошовитих із проханням допомогти в організації поїздок та концертів, то почули не тільки відмову, а ще й болючі слова образи. Один із «благодійників» порадив мамі не просити, а самій заробляти гроші, бо якщо голодному дати їсти сьогодні, то він прийде попросити ще й завтра. Інший філософськи зазначив, що хворій пенсіонерці він ще б купив ліків, а давати гроші на пісні? Що ж, кожен чинить так, як підказує йому душа. Восьмилітній Андранік не хоче просити, він любить дарувати. Коли побував у Будинку маляти, то віддав свою місячну пенсію на те, щоб сиротам купили солодощі й фрукти. Тепер готує концертну програму для того, щоб виступити з нею в райцентрах і містах області. Усі концерти будуть благодійними, а гроші, які вдасться зібрати, Андранік із батьками планує передати у фонд будівництва лікарні для дітей, хворих на важкі недуги.

А перший у житті свій сольний концерт хлопчик проведе в обласній філармонії. На афішах уже зазначено, що вхід на нього безкоштовний. Про те, що всі витрати з його організації взяла на себе родина і близькі друзі, глядачі не знатимуть.

Якщо у Андраніка запитати, про що він мріє, то у відповідь можна почути весь дитячий набір бажань. Від глобального — придумати таблетки від смерті, до зовсім банального — зручний стільчик, який можна поставити за кулісами. Вистояти дві години на сцені для нього просто не під силу, отож після кожної пісні треба хоча б на хвилинку присісти, перепочити. Нічого не вдієш, у житті дуже часто величні мрії спотикаються об такі буденні дрібнички. Так, Андранік готовий співати всьому світові, але ніхто не знає, як важко йому втримати мікрофон, а на мініатюрний радіопристрій у родини просто не вистачає коштів. Він радий віддати всі зароблені гроші знедоленим і немічним, а при цьому доводиться вишукувати кожну сотню гривень для поїздки на конкурс. Маленька душа відкрита людям, вона віддає себе всю, без останку. Але так потрібно, щоб хтось взяв і оцінив цей щедрий дар. Бо ходити йому із простягнутою рукою — просто негоже. Під час виступів Андраніка дуже часто глядачі не ховають своїх сліз. Хіба поясниш, яка сила є у цього маленького хлопчика, котра має владу над душами сотень дорослих і дужих? І сила ця більша за гроші, сильніша за недугу, мудріша від багатих повчальників.

Ірина КОЗАК.

Хмельницький.

Фото із сімейного альбому Алексанянів.

Тут братерство — звичай, а дружба — закон

У центрі столиці Туркменистану — Ашгабаті — на вулиці Герогли стоїть пам'ятник Тарасу Шевченку. А поруч — на вулиці Азаді, названій на честь видатного туркменського поета, — посольство України. Багато хто з ашгабатців, з якими довелося розмовляти під час відрядження, підкреслювали, що мудрість двох великих поетів стала своєрідним мостом дружби, який з'єднав дві суверенні, незалежні держави.

З поетичних рядків іншого туркменського поета —Махтумкулі Фрагі — й почалася розмова з Надзвичайним і Повноважним Послом України в Туркменистані й Ісламській Республіці Афганістан (за сумісництвом) Віктором МАЙКОМ:

— Поет Махтумкулі написав такі рядки про свій рідний край: «Тут братерство — звичай, а дружба — закон», — сказав Віктор Анатолійович на початку розмови.

— Віктор Анатолійович, чи помітна присутність нашої країни в економічному житті Туркменистану?

— Так. Серед традиційних галузей плідного співробітництва України і Туркменистану хотілося б особливо сказати про будівельну, в якій активно задіяні українські компанії. Сьогодні великі українські будівельні організації реалізують проекти в різних галузях народно-господарського комплексу Туркменистану. Українські будівельники виконали масштабні обсяги будівництва в нафтогазовому комплексі цієї країни. Завершено спорудження «під ключ» могутніх компресорних станцій «Йиланлі» і «Дер'ялик», що займають важливе місце у міжнародному магістральному газопроводі Середня Азія—Центр. Завершується будівництво газліфтної компресорної станції «Готурдепе», що дасть можливість збільшити видобуток вуглеводневої сировини в західній частині Туркменистану.

Реалізовано проекти з реконструкції газліфтних систем родовищ «Барсагельмес», «Готурдепе» і технічного переоснащення та модернізації вимірювальної станції «Чалоюк». Здійснено ремонт і переустаткування діючих установок комплексної підготовки газу на родовищі «Корпедже». Триває робота з будівництва залізничного мосту зі сполученим ростверком під автодорожній міст через річку Аму-Дар'я в районі міста Атамурат.

Сьогодні в Туркменистані працюють понад двадцять українських компаній — «Інтербудмонтаж», ВАТ «Сумське МНВО ім. Фрунзе», ДК «Укртрансбуд», ЗАТ «Укргазпромбуд» та ін.

Назву таку цифру: вже протягом декількох років товарообіг між Туркменистаном і Україною перевищує 2 мільярди доларів, а наша країна вийшла на перше місце серед держав — торговельних партнерів Туркменистану. Україна зацікавлена у співробітництві з цією державою, яка крім нафти і газу володіє значними ресурсами бавовни, сировиною для харчової і фармацевтичної промисловості.

— Гості Туркменистану захоплюються Ашгабатом. Суперсучасні будинки, чудовий аеропорт, широкі проспекти, красиві пам'ятники, палаци і театри роблять його несхожим на інші міста світу.

— Справді, Ашгабат, до речі, в перекладі з туркменської столиця країни звучить як «місто закоханих» — неповторне місто. За роки керівництва державою президента Сапармурата Ніязова воно стало ще кращим — центр забудовано біломармуровими будинками.

І я пишаюся тим, що українські будівельники брали участь у створенні нинішнього вигляду Ашгабата. З метою розвитку інженерної інфраструктури міста відповідно до світових стандартів наші фахівці реалізують унікальний проект будівництва дренажно-комунікаційного тунелю під столицею. Важливим завданням величезної підземної магістралі стане збирання і відведення грунтових та стічних вод, що фільтруватимуть і використовуватимуть для потреб сільського господарства, а також для Туркменського озера, що споруджують у Каракумах. Завершення цього проекту дасть можливість значною мірою зменшити сейсмічність столичного регіону, а це є важливим чинником у даних гідрогеологічних умовах.

Арка Нейтралітету Туркменистану.

Будівельна асоціація «Інтербудмонтаж» спорудила в Ашхабаті три підземні переходи. Здійснюється проектування і будівництво інженерних мереж етапу Арчабиль. Завершено благоустрій та реконструкцію селевідводного каналу (гідропарку) в Ашгабаті. Завершення цих проектів стане ще одним кроком на шляху реалізації великої містобудівної програми золотого століття Туркменистану, в яке сьогодні увійшла держава.

— Динамічне україно-туркменське співробітництво плідно розвивається. Які його перспективи?

— Хочу підкреслити, що співробітництво між нашими державами засновано на довірі та взаєморозумінні і має великий потенціал для подальшого зростання на благо наших народів і країн. Створенню атмосфери партнерства й надійності в україно-туркменських відносинах сприяє близькість у поглядах наших держав з багатьох питань внутрішньої і зовнішньої політики, взаємна підтримка в міжнародних організаціях і на представницьких форумах.

Саме тому сьогодні актуальними завданнями залишаються питання виконання домовленостей, досягнутих під час двосторонніх зустрічей і переговорів. Це, зокрема, створення міждержавної україно-туркменської комісії на чолі з президентами двох країн і проведення її першого засідання в Києві, досягнення домовленостей про співробітництво в газовій галузі на довгострокову перспективу, розширення участі українських компаній у будівництві об'єктів загальнодержавного значення на території Туркменистану.

Нову сторінку в історії двосторонніх відносин відкрив офіційний візит Президента України Віктора Ющенка до Туркменистану в березні 2005 року. У ході зустрічей і переговорів було зазначено, що рівень економічного співробітництва між двома країнами — високий, особливо в паливно-енергетичній галузі, підтверджено взаємне бажання розвивати та зміцнювати двостороннє співробітництво на принципах рівноправності і взаємної вигоди.

— А як розвивається співробітництво між Туркменистаном і Україною в гуманітарній галузі?

— Сьогодні в Туркменистані проживає близько 18 тисяч українців, це 0,3 відсотка населення країни. Природно, що вони не забувають про свої корені, про Україну. Вісім років тому Посольство України ініціювало створення товариства дружби «Туркменистан—Україна». За підтримки цієї громадської організації Посольство України проводить культурні акції, що мають великий резонанс серед української діаспори.

Приміром, уже п'ять років при посольстві працює українська недільна школа. Більшість слухачів школи — українці, які живуть у Туркменистані. Вони беруть безпосередню участь у проведенні практично всіх заходів, що організовує українське посольство.

Сьогодні в недільній школі навчається понад 140 слухачів різного віку. Вона стала своєрідним просвітницьким і культурним центром, де громадяни Туркменистану українського походження мають можливість доторкнутися до традицій, звичаїв нашого народу. Слухачі школи вивчають українську мову і літературу, історію України, знайомляться з її культурою і мистецтвом. На заняттях вони мають можливість переглядати українські телепрограми.

На виконання домовленостей, підписаних між двома державами, збільшено квоту для громадян Туркменистану українського походження для навчання у вузах України до 33 чоловік. Усі вони стали студентами українських вузів.

У найближчих планах — відкриття культурно-інформаційного центру при Посольстві України в Туркменистані. У цьому центрі розміститься класи недільної школи. Крім цього, співробітники центру проводитимуть консультації для туркменської молоді, що зацікавлена здобути вищу освіту в Україні. До речі, нині близько 1200 громадян Туркменистану навчаються у вищих навчальних закладах України, здобуваючи знання за спеціальностями, на які є попит у різних галузях народного господарства країни.

А найголовніше — культурно-інформаційний центр сприятиме реалізації державної політики України, спрямованої на розвиток співробітництва з Туркменистаном, зокрема, в галузі культури, освіти, науки і техніки, туризму, фізичної культури і спорту.

Я — оптиміст і упевнений, що відносини між Туркменистаном та Україною, засновані на принципах партнерства, взаєморозуміння, поваги і прагматизму, успішно розвиватимуться.

Туркменські красуні.

■ **КОЛИ ВЕРСТАВСЯ НОМЕР**

21 грудня помер президент Туркменистану Сапармурат Атаєвич Ніязов. У телефонній розмові з «Голосом України» Надзвичайний і Повноважний Посол України в Туркменистані й Ісламській Республіці Афганістан (за сумісництвом) ВІКТОР МАЙКО сказав:

— Посольство України в Туркменистані розділяє з усім туркменським народом гіркоту втрати президента країни Сапармурата Ніязова, великого друга України. Під його керівництвом нейтральний Туркменистан досяг величезних успіхів в економічному, культурному будівництві. Наші країни зв'язували тісні узи дружби, політика дружніх відносин розвиватиметься і надалі.

Посольство України надіслало співчуття до парламенту Туркменистану у зв'язку з передчасною кончиною президента держави.

В Ашгабаті, у всіх велаятах країни приспущено державні прапори, з вулиць демонтують святкові новорічні прикраси. Обстановка в Туркменистані — стабільна.

24 грудня в Ашгабат прибуває державна делегація України для участі в церемонії прощання з президентом Туркменистану Сапармуратом Ніязовим.

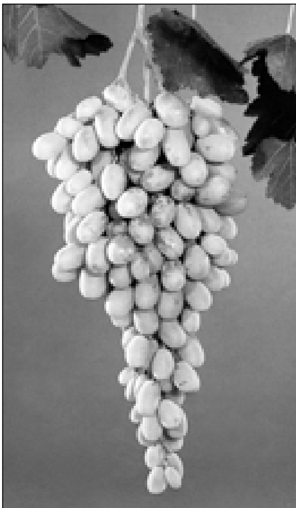
Інтерв'ю взяв
В'ячеслав ВОРОНКОВ.

Київ—Ашгабат—Київ.

Фото автора.

■ **А ЯК У НИХ?**

Зменшити виробництво вина

Комісія Євросоюзу змушує виробників вина у Німеччині зменшити площі під виноградниками: просто вирубати їх.

Чи не нагадує така акція те, що відбувалось у колишньому СРСР у 80-ті роки минулого століття, коли проводилася так звана антиалкогольна кампанія?! А в Німеччині це роблять тому, що в країні, і не лише у ФРН, зафіксовано перевиробництво вина. Його просто нема куди діти...

Серед виноробів, особливо найбільшого виноградного регіону країни землі Рейнланд-Пфальц, назрівають великі протести. Тут сотні гектарів зайняті найкращими сортами винограду. А знамените «Рейнське» вино полюбляють у всьому світі. Німеччина посідає четверте місце в Європі з виробництва вина: його річний обсяг — 1,1 млрд. євро.

Але чого домагається Євросоюз? Однозначно: зменшення виробництва вина. Поряд із місцевим (європейським) перевиробництвом його щорічно майже на 10 відсотків зростає імпорт вина з інших країн.

На думку брюссельських експертів, зниження обсягів виновиробництва має збільшити конкуренцію між виноградарями, що, у свою чергу, поліпшить якість європейських вин. Планується також заборонити застосування цукру для так званої алкогольної насиченості їх.

А для зменшення кількості вживатимуть заходів із зниження дотацій та запровадження надто парадоксальних премій за корчування своїх виноградників. Особливо це стосується дрібних виноробів.

Для цього у Брюсселі виділено понад 2,5 млрд. євро, що, на їхню думку, дасть можливість зменшити виноградні плантації на 400 гектарів. Почнеться ця кампанія з 2007 року.

А поки що уряд землі Рейнланд-Пфальц намагається через бундестаг, а також через федеральний уряд вплинути на Євросоюз та примусити його переглянути свою програму корчування виноградників, адже деякі з них мають вікову історію...

Неля ГЛУЗОВА.

Мюнхен.

■ ПАЛЬНЕ

Плюс-мінус, який цікавить усіх

Середня ціна на найбільш ходовий бензин А-95 сьогодні становить 3,75 гривні за літр, на дизпальне — 3,64 гривні.

Нафтотрейдери, які обговорювали стан цін на засіданні експертно-аналітичної групи при уряді, вважають, що до весни втримати вартість бензину А-95 на позначці 3,65 грн. за літр неможливо. А на думку міністра палива та енергетики Юрія Бойка, вже найближчим часом ціна на найбільш ходовий бензин зросте на 1,5—2 відсотка. Його відомство дійшло такого висновку після аналізу всіх чинників роботи ринку нафтопродуктів: надходжень по імпорту, валютної складової, обсягів внутрішнього виробництва, сезонних коливань тощо. З огляду на це на найближчу декаду затвердили формулу розрахунку, яка передбачає нинішній рівень цін на бензин плюс-мінус півтора відсотка.

Втім, за оцінками Юрія Бойка, коливання цін на бензин до кінця зими можливе в межах 3—4 відсотків. На думку виконавчого директора консалтингової компанії UPECO Сергія Куюна, що на неї посилаються в пресі, прогнози поки робити передчасно, бо доки формула утрясеться, експерти не відкидають незначного зростання ціни на бензин. Оператори ринку також вважають, що остаточну цінову рівновагу має встановити ринок, а найбільшої шкоди завдасть адміністративне стримування цін із політичних міркувань.

Сергій МИКОЛАЄВ.

■ НОУ-ХАУ

«Позаштатні даішники» — на посту

Присутність на автотрасі інспектора ДАІ — це завжди «стримуючий фактор». Особливо для тих, хто любить надто швидку їзду. Тому, забачивши міліцейське авто, «лихачі», як правило, знімають ногу з педалі акселератора... Думається, багатьох уберіг від небезпеки й ось цей даішник. А от скільки саме, сказати важко, адже він не склав жодного протоколу, не зробив водіям жодного зауваження, не зупинив жодної машини... Бо він — ... манекен! Але щодня на посту — на трасі поблизу Решетилівки.

Таких «позаштатних даішників» в обласному відділі ДАІ кілька, й службу свою вони несуть справно.

Дмитро СКОБЕЛЬСЬКИЙ.
Фото автора.

■ ФОТОФАКТ

Рівне. У спортзалі УМВСУ в Рівненській області відбувся волейбольний турнір, присвячений пам`яті майора міліції Миколи Покотила. У ньому взяли участь міліцейські команди не лише Рівненщини, а й Львівської та Волинської областей. За баталіями на волейбольному майданчику спостерігали діти загиблого міліціонера, яким перед початком турніру вручили подарунки. Організатори турніру висловили сподівання, що народжений у Рівному почин ушанування в такий спосіб пам`яті колег, які загинули при виконанні своїх службових обов`язків, запозичать і в інших областях України.

На знімку: діти загиблого Миколи Покотила (у центрі) з батьковими колегами, які на час волейбольного турніру змінили міліцейські мундири на спортивну форму.

Фото Тамари ЛИСЕНКО.

Розкрити світ

прагнуть у новоствореному центрі ранньої соціальної реабілітації слабозорих дітей «Геліос»

Кам'янець-Подільський навчально-виховний комплекс для дітей з вадами зору — єдиний в області спеціалізований заклад, де можуть здобути повноцінну освіту діти із зоровими проблемами. Історія його така само давня, як і офтальмологічні недуги. Перші згадки про організацію навчання сліпих при Марійській піклувальній раді сягають ще кінця позаминулого століття. А вже на початку минулого в Кам'янці-Подільському було створено школу для сліпих дітей. Потім змінювались назви, але суть залишалась одна — розкрити дітям світ, який затінили доля і хвороби.

Утім, у благородної ідеї завжди є і зворотна сторона. Якщо є обласний спеціалізований заклад, то, зрозуміло, інструкція зобов'язує направити туди хвору дитину. Але уявіть, що значить відірвати від родини, відправити за десятки кілометрів від домівки до інтернату школярика, який не бачить. Не кожна мама наважиться на такий крок. До того ж дуже часто діти успадковують свої проблеми від батьків. А це означає, що і для них дуже проблематично відвідувати свою кровинку.

Чи є альтернатива в такій ситуації? Звичайно, є. Можна не везти школяра за тридев'ять земель, а віддати до звичайної загальноосвітньої школи, якщо він бачить коли не контури, то хоча б відтінки навколишнього світу. Щоправда, про те, як почувається там така дитина, окрема розмова. Швидке і липке, як смола, прізвисько «очкарик» нерідко обпікає на все життя. А що товщі лінзи, що менше світла проходить крізь них, то більше проблем виникає в дитини. Здоровий зрячий світ нерідко буває нестерпно байдужим і навіть жорстоким до світу напівтемряви. Про це не заведено говорити. Це лише можна відчути.

У кам'янецькому НВК давно вирішили покласти край таким розмовам, а головне — відчуттям. Дуже часто тут не можуть повернути дитині нормальний зір — із природою боротися важко. Але повертають дещо не менш важливе — впевненість у собі, почуття того, що ти такий, як і всі, і життя твоє нічим не відрізняється від життя тих, хто живе в інших тонах і кольорах.

Не варто розпитувати про методику роботи, якісь професійні, педагогічні та медичні секрети в колективу. Треба просто подивитися на дітей, щоб зрозуміти: з поставленим завданням тут справляються.

— Наші діти живуть повним і багатогранним життям. Ми боремося насамперед не із недугою, а з тими психологічними проблемами, котрі вона може спричинити, — розповіла директор Алла Буданцева. — Але ми не можемо розширити до безмежжя наш інтернат, взяти до себе всіх дітей із вадами зору. Таких в області нараховується майже тринадцять тисяч.

Мало того, директор вважає, що таким дітям взагалі не потрібні ні подібні інтернати, ні будь-які спеціалізовані навчальні заклади. Спочатку складно було зрозуміти всю глибину цієї фрази. Але Алла Іванівна дуже терпляче пояснює її зміст і хворим дітям, і їхнім батькам, і чиновникам усіх рангів. Проблемних дітей потрібно не відокремлювати від світу, не створювати для них закриті заклади, а навпаки — відкрити для них і всі школи, і все суспільство.

Першим кроком на шляху впровадження цієї ідеї стала реалізація спеціального проекту — відкриття центру ранньої соціальної реабілітації слабозорих дітей «Геліос». Здійснити його вдалося завдяки активній підтримці Українського фонду соціальних інвестицій. Не вперше він виділяє кошти на різні соціальні проекти.

Відтепер у «Геліосі» знайомитись із навколишнім світом, вживатись у нього будуть діти із порушеннями зору від народження до початку навчання у школі. Паралельно з ними можуть відвідувати заняття і батьки. Їх навчатимуть не просто призвичаюватися до біди, яка спіткала родину, а навпаки — відходити від неї, повертатися до життя, котрим живе здорове суспільство.

Уже саме по собі це завдання дуже непросте — спонукати хвору дитину, її родину подивитись і на себе, і на оточуючих із зовсім протилежної сторони. Але і це не головне для центру. Бо можна скільки завгодно привчати хвору дитину до думки, що вона точно така, як і її ровесники, прищеплювати їй певні навички і знання, позбавляти комплексів, але так і не досягти бажаних результатів, поки цих самих комплексів у ставленні до інваліда не позбавиться саме суспільство.

Й у НВК, і в новоствореному «Геліосі» знають як і вміють боротися зі сліпотою і тими душевними стражданнями, які вона приносить. Тепер центр хоче передати свої знання всім, кому в той чи той спосіб доводиться стикатись із проблемними дітьми.

В «Геліосі» не збираються замикатися лише на своєму місті і навіть області. Тут розроблюють свої пропозиції стосовно змін до законодавства, котрі передбачають ліквідацію усяких спецшкіл загалом. Треба стати вище власних амбіцій, проблем свого колективу, щоб зрозуміти: спецшкола не лікує проблеми інвалідності, вона тільки певним чином допомагає боротися з хворобою. Позбавитися від неї повинні насамперед не люди з обмеженими можливостями, а саме суспільство. Тому спецшколи мають стати ресурсно-методичними центрами з роботи з батьками, педагогами загальноосвітніх шкіл, усіма, хто так чи інакше стикається із хворими дітьми. Саме їх треба навчити бачити проблему інваліда. Тоді будь-яку темряву подолати значно простіше.

Ірина КОЗАК,
Віра ШПИЛЬОВА.

На знімку: тифлопедагог Ірина Вебер навчить п'ятирічну Іванку Боднарчук та її маму бути впевненими у собі.

Фото авторів.

■ ПЕРЕДПЛАТИЛИ І ВИГРАЛИ

Якщо вигравати, то неодмінно авто!

Володарями подарунків від «Голосу України» для передплатників Валентина і Петро Вронські з села Марковичі Локачинського району стали втретє. Днями у волинському корпункті газети Валентина Павлівна отримала сувеніри з соломки ковельського СЛАТ «Тур». До цього родина вигравала настінний годинник і 50 гривень.

Подружжя Вронських передплачує нашу газету з 1992 року і жодного разу не зраджувало їй.

— «Голос України» завжди був цікавий, — каже Валентина Павлівна. — Залюбки читаю сторінки «Сім'я», «Посиденьки», «Парад порад», «Курінь». Не обминаємо увагою матеріали з історії нашої держави. Мене, як зоотехніка за фахом, цікавлять публікації під рубрикою «Село», чоловіка — спорт, політика.

Село Марковичі, де живе сім'я Вронських, розташоване поруч з Локачинським газовим родовищем, однак лише минулої осені до села прийшов газ. До того, щоб це сталося швидше, долучалася і наша газета. Торік восени, коли вручали Валентині Павлівні та Петру Івановичу годинника, вони саме чекали газівників, і сьогодні в їхній оселі тепло. Побажаймо нашим читачам якщо вигравати знову, то вже автомобіль.

Микола ЯКИМЕНКО.

Волинська область.

На знімку: Валентина Вронська з призом від «Голосу України».

Фото автора.

Не повторити помилок минулого

Я належу до того покоління, від голод знає не з чуток, а все пам'ятає чітко та ясно.

Голодомор — слово-то яке складне, важковимовне, і коли вдумаєшся в його зміст — стає моторошно і страшно, тому що цей голодний мор довелося самій бачити, відчути, пережити...

Рання весна 1933 року. Мені було шість років, а молодшим братам-близнюкам по чотири роки. Холодно, голодно. Папа працював на бавовноочисному заводі, приносив для їжі бавовняне насіння (жили ми в Генічеську Херсонської області). Мама їх смажила, сіяла, відокремлювала зерна від лушпайки, товкла в ступці і з цього «борошна» пекла пампушки. Вони були нудотно-солодкими і несмачними, але ми їли. З'їдали все, тому що більше нічого не було.

Звичайно, батьки дорослі, вони були міцніші. І я народилася одна — якось трималася. А брати-близнюки від народження були слабенькими і... не витримали. Вони були такі кволі: ручки, ніжки худі, як палички, їх запалі очі горіли голодним блиском.

Пам'ятаю, як вони щебетали, потім перестали говорити і почали тянути від голоду. Спочатку помер Боренька, а днів через чотири-п'ять пішов з життя і Толя. Чітко пам'ятаю, як вони лежали на скрині — витягнуті й тихі. Такими вони були останнім часом. На них залишилися тільки шкіра та кістки.

Мама сиділа над померлими синами і сама — слабка, виснажена, знесилена, не плакала, не було сил. Папа стояв зі схиленою головою і теж мовчав. А я, встромивши голову в мамин поділ, тихо скиглила.

Мені було дуже страшно і образливо. Потім папа з дядьком Васею (маминим братом) з дрібних дощечок сколотили два ящички, поклали туди небіжчиків-дітей: спочатку одного, потім другого, і по черзі віднесли їх на цвинтар. Мама не ходила. Це було їй не під силу. Ось так їх не стало, маленьких, безневинних дітей-янголят.

Кого обвинувачувати в цій безглуздій ситуації — не знала тоді, не знаю і зараз! Тільки з висоти прожитих років благаю вас, люди, не повторюйте минулих помилок, думайте, перш ніж зробити вирішальний крок і вчинок, тому що ваше невірне рішення глибокою, незагойною раною залишається в серцях живих!

Т. РАЙКОВА.

Акимівка
Запорізької обл.

Українській мові шкодить

Мовне питання, як на мене, дедалі глибше заганяється у глухий кут і набуває яскравого політичного забарвлення. А наше суспільство розкололося на дві майже однакові за розміром половини. З одного боку це прибічники уряду, які здебільшого вважають, що держава у нас має бути єдиною і неділимою. З другого боку виступає та частина суспільства, яка нехтує чинними законами.

Візьмімо, наприклад, пісню, її місце у суспільному житті. Чи не найбільше українську пісню люблять на заході країни. А от східні регіони віддають перевагу російській. Я вважаю, якщо взяти 100 пісень, які лунають на радіо і телебаченні, то російських серед них буде близько 85, іншомовних десь 10 і лише 5 — українських. Таким чином має місце наперед задумана політична лінія, в якій для рідної української пісні вже немає місця. За всієї поваги до Президента я не знаходжу вагомих аргументів на захист ситуації, що склалася у мовному питанні. Не можна в такій ситуації закривати очі на зазначені факти і робити вигляд, ніби у нас усе гаразд.

Також викликають стурбованість так звані мелодії, які останнім часом заполонили нашу музичну культуру. Увімкнувши радіоприймач, одразу почуєте такий собі «шедевр», у якому один куплет повторюється десятки разів. Мелодії такого типу лунають протягом усієї доби, переважно на тему сексу. Треба сказати: все це продукція радіостанцій, які не відзначаються особливою увагою до слухача. Для них головне — реклама.

Або ще один приклад — кросворди. Скажу відверто, мені подобаються всілякі головоломки. От лише біда, що мова у них переважно російська. Видавцям журналів і на думку не спадає, що в такий спосіб український читач змушений все більше звикати до невластивих для нього мовних зворотів, збіднювати свій словниковий запас, що врешті відчуває україніця від рідної для нього мови.

Конче необхідно зупинити цей шкідливий для української мови процес. От лише як це зробити в ситуації, що вже склалася? Простіше, мабуть, з іноземною мовою — її вивчення починають з абетки і, провчившись кілька місяців, абітурієнт набирає потрібний для нього запас слів. А от як бути з рідною мовою?..

Павло ІВАНОВ.

Ужгород.

Ні лікарні, ні аптеки, ні магазину

■ РЕЗОНАНС

Прочитала в «Голосі України» від 13 жовтня 2006 року інформацію «Нові околиці Полтави». У ній розповідається, як облаштовують околиці міста.

Я була цього року в Полтавській області, там похований мій брат.

Дорогі люди! Це забута Богом і людьми земля. Туди не ходять ні автобуси, ні маршрутки. У селі Миколаївка п/в Андріївка Новосанжарського району Полтавської області немає ні лікарні, ні аптеки, ні магазину. Тільки раз на тиждень привозять у занедбаний кіоск хліб — по дві хлібини в руки — та ковбасу сумнівної якості. Через «такі зручності» молодь роз'їхалася хто куди. Залишилися тільки старі люди.

Щоб якось вижити, вони тримають по 2—3 корови. Їздить молоковоз і закуповує по 1,80 гривні за трилітрову банку жирне свіже молоко. А потім перекупники продають уже по 3,10 (жирність 2,5%) за літр! Яка несправедливість! Кого ж обдирає наша держава? Старих немічних людей, що не мають можливості через відсутність транспорту продати молоко на ринку...

Коли наші керівники повернуться обличчям до людей? Або ми їм потрібні тільки на час виборів?

Олена БЄЛЯЄВА.

Тернівка
Павлоградського району
Дніпропетровської
області.

■ ФОТО З КОНВЕРТА

Фото Романа БЛИЗНЮКА.

На полювання — за трюфелями!
Рівне.

То хто погано працює?

Якось за святковим столом ми говорили про розміри пенсій. Колишній лікар-педіатр отримує 850 грн., лікар-фтизіатр — 1300 грн. А я — 670 грн. Правнучка, яка слухала нашу розмову, сказала: «Ти, діду, напевне, погано працював!». Ніяково мені стало за такі слова, але відповів, що не я погано працював, а закони про пенсії наші погані, бо несправедливі.

А життя мене не балувало. Батько загинув у 1943-му в боях за Харків. Нас на руках у матері залишилося п'ятеро. У 14 років довелося кинути школу і піти працювати. Вже після війни надолужував упущене навчання, поєднуючи з роботою: гірничий технікум, інститут, десять років у шахті за першим списком. Чверть століття віддав вугільній промисловості. Маю і зберігаю подяку за підписом Міністра вугільної промисловості СРСР Б. Братченка. А її просто так не давали. Потім 23 роки працював на суднобудівному заводі «Океан». І також були нагороди і заохочення. За час трудового життя мене чотири рази обирали депутатом міської ради. Тоді цінували і поважали.

А тепер, я, звичайно, радий за лікарів, що вони тепер одержують пристойну пенсію, але мені боляче і кривдно за себе та своїх колег — шахтарів і металургів, які мають 600—700 грн.

Михайло ЄРШОВ,
колишній гірничий інженер,
учасник Великої Вітчизняної війни.

Миколаїв.

Стіни їдуть ліфтом

Близько двадцяти років я живу на Троєщині. Спочатку тут усе було дуже скромно, чисто, без побутових відходів. А все це тому, що майже не було хімічного посуду, поліетиленових мішечків і будівельних відходів.

Нині ж чи не в кожному будинку міняють радянську дерев'яну «столярку» на іноземну — металопластикову. Зізнаюся, що мені, колишньому будівельникові, боляче дивитися на понівечені й викинуті на смітник віконні та дверні блоки, виготовлені з якісної деревини. Адже все це дерево колись обробляли на наших підприємствах, а тепер переходить у непотріб.

Разом із бажанням замінити вікна у багатьох троєщинців з'явилося бажання збільшити площу кухні за рахунок балкону. Почався масовий демонтаж стін. І тут-таки з'явилися «спецгрупи», озброєні алмазними інструментами, які й ведуть цей згубний для загальної міцності будинку демонтаж. Керівництво ЖЕКів до нього вже звикло і сприймає як норму. А тим часом халтурники вирізають бетон, пакують у мішки і... спускають ліфтом.

Завдяки приватизації більшість мешканців стали власниками житла, але ж не треба забувати той факт, що стіни включені в загальну міцність будинку!

На мій погляд, почалося стихійне, некероване нищення власних осель. Хтось скаже, що така ампутація незначна і ні на що не впливає. Але ніхто не знає і не скаже, де закінчується запас міцності багатоповерхівки. Що ж буде далі?..

Олексій Н.,
учасник Великої Вітчизняної війни.

Київ.

Медицина на селі: розвиток шляхом скорочення і недофінансування?

Наша Бугаївка розташована за 60 кілометрів від райцентру — міста Ізюм. Село велике і перспективне: багато молоді, школярів, малечі, не кажучи вже про людей похилого віку та працюючих.

До 2000 року у нас функціонував стаціонар (на 35 місць) і амбулаторія, які обслуговували Бугаївку і ще п'ять сіл. Люди приходили на консультації та лікування. Але для чиновників лікарня стала більмом на оці. Вони вирішили, що стаціонар «поїдає» багато продуктів, витрачає багато бензину та електроенергії і його недоцільно утримувати. Стаціонар закрили, а штат працівників скоротили. Натомість відкрили пункт невідкладної допомоги. Цілодобово, а також у вихідні та святкові дні ми обслуговували ті самі села. Але ситуація з оплатою праці медпрацівників нестабільна: заробітну плату не отримуємо по 2—3 місяці — на пункт невідкладної допомоги грошей немає. Машинам «швидкої допомоги» вже майже двадцять років, тож водії змушені за свої кошти купувати запасні частини та мастила, бензину також немає. Амбулаторію не ремонтували десять років, тож ми, працівники, у 2005-му своїми силами зробили «косметичний» ремонт.

Нам не платять за вислугу років та за відрядження, не маємо пільг з оплати комунальних послуг. Щомісяця випрошуємо свою зарплатню як милостиню, ми просто принижені.

І тут нове лихо: 2006 року наші керівники вирішили, що продовження роботи Бугаївської АСМ (пункту невідкладної допомоги) недоцільне. Знову скорочення — на вулицю виставлено вісім медпрацівників. А все нібито внаслідок невиконання плану роботи пункту швидкої допомоги.

У вересні цього року керівництво попередило, що через недостатнє фінансування буде чергове скорочення штату. Люди з нашої дільниці обурені такою звісткою! І це при тому, що вийшов Указ Президента щодо розвитку медицини на селі. Як медпрацівникам трудитися в селі, коли до них таке зневажливе ставлення?

О. РОВЧАК, В. МАЖАРА, Т. КУРИЛО...
загалом 145 підписів,
медпрацівники Бугаївської амбулаторії сімейної медицини загальної практики.

Бугаївка
Ізюмського району
Харківської області.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

■ ПЕДРАДА

Без науки нема вузу

Міністерство освіти і науки ініціювало і провело Міжгалузеву нараду з питань розвитку науки у вищих навчальних закладах. Думками з цієї проблеми ділилися віце-прем'єр-міністр Дмитро Табачник, міністр Станіслав Ніколаєнко, голова Комітету Верховної Ради з питань науки і освіти Катерина Самойлик, президент Академії педагогічних наук Василь Кремень, вчені та представники облдержадміністрацій.

А за годину до цього зібрання ректори провідних ВНЗ країни очолювали вісім тематичних секцій. На них обговорювалося питання підвищення наукового потенціалу вищої школи, створення центрів для реалізації освітніх програм та проведення досліджень. Йшлося також про фінансово-економічні аспекти наукової діяльності вузів, формування інноваційної інфраструктури, дослідницьку діяльність викладачів і студентів тощо.

Керівники секцій ознайомили учасників наради із результатами секційної роботи.

І. І.

Прийшов, побачив, вразив

■ ДО ДОШКИ!

Вразив Сергій своєю дрімучою некомпетентністю. У сфері знань, якими начиняли його п'ять років. Фірма взяла хлопця на два іспитові місяці, щоб в остаточному підсумку відправити на чотиримісячні курси. Керівник, як зізнався мені, обіцяв батькам «фахівця» вивести його «в люди», тому і пішов на істотні витрати.

Переучування виявилося ефективним — Сергій старанно спеціалізувався, йому довірили освоєну до нього нішу, але про просування вгору порадили на час забути...

Так чого вчать у сучасних альма-матер? Гаяти час у кафе і на дискотеках? За великим рахунком, там дають знання. Той, хто хоче їх взяти — виходить гарним фахівцем. Хто спалював студентське життя, ставали сергіями.

А чи багато успішних випускників, яких десятками тисяч «печуть» вузи, знаходять улюблену роботу з гідною зарплатнею?

— Вони здебільшого не вписуються у формат, — круто зазначив київський бізнесмен з обойми столичного «мера». Простіше кажучи, випускники не пристосовані до сучасних умов на ринку праці.

Можливо. Сотні вузів «штампують» кадри, найменше піклуючись про їхній збут, даруйте, працевлаштування. Талановиті й пробивні чада багатих і впливових батьків шукають блага цивілізації на стороні — за кордоном.

Чи не ці причини сприяють голоду кваліфікованих фахівців, який дедалі загострюється, на вітчизняних підприємствах?!

— У нас дуже громіздка система освіти, — визнає мій знайомий старший науковий співробітник Інституту економіки і прогнозування НАН. — Більше скажу: у нас немає системи оцінки якості освіти, знань випускників шкіл і вузів.

Звідки ж зразкові показники у окремих закладів: у нас, мовляв, більш як 90 відсотків дипломників працевлаштовано?! Звідти ж: у деканаті ставлять умову — не знайдеш роботу, не одержиш диплома. Довідки купити простіше, ніж працевлаштуватися. Статистика «грає», а молоді фахівці плачуть.

Тому багато фірм і організацій перепідготовку вподобаних старанних, але неосвічених дівчат і хлопців беруть на себе.

Раніше казали молодому фахівцю: «Все, чого навчали в інституті — забудь!» Тепер саме час рекомендувати: «Навчався у вузі? Забудь!».

...Сергій забув. Пам'ятає лише «безцільно прожиті роки». Студентські, найщасливіші...

Іван ІЛЛЯШ.

■ ЗАПИТАННЯ ВОВОЧКИ

Коли і де з'явилася кулькова ручка?

Її винайшов у 1938 році угорський журналіст та мистецтвознавець Ласло Біро. Він, спостерігаючи за дітьми, які гралися в кулі, помітив, що вони, прокотившись брудною калюжею, залишали за собою слід.

Біро осяяла ідея змастити маленьку кульку на кінчику ручки густим жирним чорнилом, що не висихає на повітрі. Він запатентував першу ручку в Парижі. Але через злигодні поступився патентом американській фірмі «Паркер».

■ КЛАСНІ НОВИНИ

Засвітилися талантами

Два тижні в Запорізькому національному університеті відзначали День української писемності та мови. Відкрив свято, як і належить, філологічний факультет, продовжили журналісти, які підбили підсумки регіонального конкурсу «Українська мова була, є і завжди буде».

У рамках свята відбулися заключний тур конкурсу гумористів-виконавців «Пересмішник», презентація книжки Валерія Шевчука, літературний вечір, студентський концерт.

Переможцем першого відбірного туру VII міжнародного конкурсу знавців української мови ім. Петра Яцика названо Ігоря Ісаєва — студента четвертого курсу філологічного факультету. Серед «фізиків» найкращою була першокурсниця Ольга Ярижко.

Наталія ЖЕЛНОВА.

Запоріжжя.

Саду цвісти!

Київська спеціалізована школа-інтернат № 5 імені Я. П. Батюка, яка відзначила своє 120-річчя — один з небагатьох навчальних закладів, який дає можливість отримати повну середню освіту дітям — інвалідам по зору.

Тут навчається більш як 150 дітей з Києва, області та інших регіонів. Випускники, крім середньої освіти, опановують спеціальність медичної сестри лікувального масажу і оператора комп'ютерного набору. В інтернаті працюють музей історії, музична школа.

Учні разом з викладачами посадили чудовий зимовий сад, де вирощують навіть ананаси. Потяг до прекрасного, можливість проявляти турботу про рослини і доглядати їх, спілкування з природою — дуже важливий чинник контакту із зовнішнім світом, особливо для дітей з обмеженими можливостями.

Зусиллями колективу редакції журналу «Городник», його авторів і партнерів облаштовано ставок з чудовою поляною квітів, де в тіні магнолій сховався слон, вирізаний з рожевого туфу руками індійських майстрів. А нещодавно в школі з ініціативи «Городника» закладено фруктовий сад...

■ ІЗ-ЗА ПАРТИ — НА ЛАВУ

«Герої» і шанувальники

У Красноперекопську і сьогодні згадують криваві «витівки» підлітків. Одні відморозки, надивившись пригод «Бригади», напали на родину і, наслідуючи «героїв» телесеріалу, холоднокровно з рушниць застрелили 42-річного господаря, його 31-літню дружину і 8-річного сина. В одного із учнів удома знайшли гранати, патрони, ножі.

Іншому негіднику, 16-річному «вареникy в маслі», набридли батьки-підприємці, які душі не чули в своєму нащадку. Розбещений, він не знав відмови ні в чому і ніколи. Батьки, схоже, із запізненням узялися за його виховання в п'ятнадцять, коли від нього завагітніла дівчинка. Після чергової розмови по щирості розлючений одинадцятикласник накинувся на батька з кухонною сокиркою. З матір'ю, котра прийшла з роботи, озвірілий школяр вчинив так само. Інсценувавши пограбування в квартирі, пересичений юнак пішов на побачення зі своєю пасією...

...У школах, де навчалися (чи числилися?) ці нелюди, зрозуміло, довідалися про злочини в числі останніх. Могли там запобігти злодіянням, припустити, що вихованці — потенційні вбивці? Ні, звичайно. Нічого особливого не помічали, реагували на відхилення, інформували...

...Школу злочинці закінчать, але в колонії. Який урок винесуть, а які їм дадуть за колючим дротом — не гадатимемо. Перед однолітками, упевнений, убивці будуть корчити із себе членів «Бригади». Доки їм потуратимуть. Як, часом, у родині і школі...

Крим.

■ ФОТОФАКТ

«Нам добре на 23-му кілометрі Броварського шосе», — кажуть діти з Медико-оздоровчого соціально-реабілітаційного центру для неповнолітніх м. Києва.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

■ БАТЬКІВСЬКІ ЗБОРИ

Кадровики лукавлять

Я в Києві здобуваю другу вищу освіту, але відділ кадрів не надав чотиримісячну відпустку для написання диплома. Пояснює це тим, що освіта — профільна.

Микола С-в.

Ужгород.

— Відділ кадрів має рацію в тому, що ви не маєте права на чотиримісячну відпустку. Вам встановлено відпустку як студентам-заочникам третього і вищих курсів, тобто 40 днів (див. п. 2,4 ст. 15 Закону України «Про відпустки»). А ось профільну чи непрофільну освіту ви здобуваєте — не має значення. Надаючи таке пояснення, працівники відділу кадрів лукавлять.

■ ЩОДЕННИК

Примушував думати, аналізувати

Коли я кажу знайомим, що самотужки без хабарів вступила до столичного Національного технічного університету «КПІ» на бюджет, мені мало хто вірить. А насправді все дуже просто! Навчання в 11-му класі я поєднувала з підготовчими курсами. Знаю, що ви подумали. Мовляв, вони нічого не дають, лише гроші викинуті на вітер. Усе залежить від того, хто вчиться.

Мій викладач ніколи не вимагає вчити на пам'ять формули і списувати готові рішення з дошки. Микола Петрович Бондаренко ніколи не пояснював незрозуміле нам завдання до кінця, що спершу дуже обурювало. Та невдовзі це дало неабиякі плоди. У такий спосіб він примушував нас думати, аналізувати, шукати варіанти...

Я навчаюсь на факультеті біотехнології та біотехніки. Це дещо не жіноча, але дуже цікава спеціальність. На кафедрі чудовий викладацький колектив. Пригадую, наша група за шкільною звичкою привітала педагогів з Днем учителя. Але великою несподіванкою було їхнє привітання до Дня студента. Це вразило до глибини душі! До нас ставляться з повагою, завідувач кафедри Володимир Володимирович Карачун називає нас колегами...

Я бажаю, щоб у всіх навчальних закладах панувала така сама атмосфера, в якій можна розкритися, знайти себе.

Марія КОЛЕСНИК.

Ворзель Київської області.

■ ЩО НА ОБІД?

Фото Богдана МАСЛЯНИКА (з архіву «Голосу України»).

Учні столичних шкіл щоденно снідають безкоштовно. За рахунок платників податків. Сухарики, чіпси й всілякі «коли» у буфетах не продають. Діти, як правило, отримують молоко чи сік з булочкою або пряником. Гарячими обідами годують школярів молодших класів і пільгової категорії.

Зрозуміло, ананасів і рябчиків за три гривні не купиш, та дешева їжа, що найважливіше, — безпечна.

Ведучий рубрики «Освіта: без рожевих окулярів» Іван ІЛЛЯШ. Тел. (044) 503-68-88

Хай в кишені шелестить!

У працівників Маківського цукрового заводу, що в Дунаєвецькому районі на Хмельниччині, яким чотири роки не платили зарплату, нині свято. Крім зарплати, отримають ще й подарунки. В пакунках — борошно, консерви та солодощі.

Завод, який штучно довели до банкрутства, мав піти на металобрухт. Хоч люди благали не різати обладнання, у цехах стояли напоготові газовий різак та сімдесят балонів з киснем, а власник найняв цілу бригаду нетутешніх молодиків. Поки маківчани оббивали пороги інстанцій у пошуках правди, із цукроварні вивезли обладнання, автоматику. Ще й нахабно запевнили, що за три місяці тут залишиться порожнє місце.

Тоді маківчани наважилися на екстремальний захід: перекрили трасу міжнародного значення, чим привернули увагу обласної влади, а також знайшли рятівника своєї цукроварні — заслуженого працівника промисловості України Адама Яхієва, президента відомої плодоконсервної фірми ВАТ «Адамс». Він викупив завод і поставив за мету відродити його вже до наступного цукроварного сезону. З листопада новий господар покликав людей на роботу. Професійним цукроварам довелося гуртом вирубувати бур'яни, що оселилися на території заводу, вивозити мотлох та сміття, розбиратися, яке обладнання пошкоджене, якого взагалі бракує.

— На цьому заводі практично все своє життя пропрацювали мої батьки, я тут виріс, — розповів Володимир Ситар, — тато був бригадиром, тут і загинув під час нещасного випадку. Я працював на багатьох підприємствах у Кам'янці, був за кордоном, але дедалі більше тягнуло додому. Приїхав у Маків, придбав будинок. Раніше у нас продавалося чимало житла. Тепер ніхто не продає: у села знову з'явилася перспектива. Ось що означає завод для Макова!

В Україні пішли на брухт вже 70 цукроварень. Маківські цукровари свій майже столітній завод відстояли. І вже готуються до нового сезону. А буряк є де сіяти: лише в «Адамса» — понад 15 тисяч гектарів землі.

Віра ШПИЛЬОВА.

На знімку: довгоочікувана зарплата.

Фото автора.

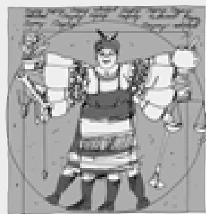
Наркодилери в погонах

Прокуратура АРК направила до суду справу стосовно 11 співробітників відділу боротьби з незаконним обігом наркотиків Керченського міського відділу міліції, які займалися наркоторгівлею і контрабандою.

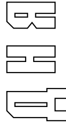
Під час досудового слідства було зібрано докази, що всі без винятку міліціонери відділу здійснювали злочини, передбачені десятьма статтями Кримінального кодексу України. Вони зберігали і збували наркотики, займалися контрабандою особливо небезпечних наркотичних речовин через кордон України з Росією, прикриваючись погонами й оперативною необхідністю. Це злочинне угруповання діяло протягом двох років, доки в березні правоохоронці не затримали спочатку сімох, а невдовзі всіх одинадцятьох співробітників відділу, **повідомляє наш власний кореспондент Віктор ХОМЕНКО.**

ПАРАД ПОРАД

П'ЯТНИЦЯ, 22 ГРУДНЯ 2006 ■ № 243 (3993)

23 грудня **в Україні прогнозують хмарну погоду з проясненнями. Переважно без опадів, лише вдень на півночі Лівобережжя часом невеликий сніг. Вітер північно-західний, 5—10 м/с. Температура вночі від 4 градусів морозу до 1 тепла; вдень від 2 морозу до 3 градусів вище нуля.**

ЦЬОГО ДНЯ

22 ГРУДНЯ

■ *1877. Народився український живописець, майстер портрета і натюрморта Павло Волокидін.* ■ *1882. Американець Едвард Джонсон винайшов ялинкову електрогірлянду.* ■ *1936. Помер письменник Микола Островський («Як гартувалася сталь»).* ■ *1937. Народився російський дитячий письменник Едуард Успенський, «батько» Чебурашки і кота Матроскіна.* ■ *1942. В СРСР засновано кілька бойових медалей, зокрема «За оборону Одеси» та «За оборону Севастополя».* ■ *1980. Пуск першого енергоблока Рівненської АЕС.* ■ *1989. У Румунії відбулася народна революція, яка повалила режим Чаушеску.*

■ ДОМАШНІ УЛЮБЛЕНЦІ

Чотиринога радість

Нашій дочці — п'ять років. Ми вирішили подарувати їй щеня. Хочемо, щоб дочка з дитинства привчалася до відповідальності, піклувалася про когось. Але не знаємо, яку породу вибрати. Нам потрібен невеликий, але веселий і добрий собачка. Знаю, що «Голос України» іноді в рубриках «Парад порад» чи «Діалог» друкує матеріали про братів наших менших. Може, і нам щось порадите?

Світлана КОЛЯДЕНКО.

Донецьк.

Купіть мопса! Батьківщина цієї породи — Китай. Собачки, у принципі, маленькі: 25—30 см і важать до 6 (максимум до 8) кг. А от великодушності й енергії мопсикам не позичати. Повірте, ваша дочка буде з задоволенням змагатися зі своїм улюбленцем, хто кого перебігає, і питання ще в тому, хто перший утомиться.

Погортавши літературу про мопсів і прочитавши інформацію в Інтернеті, ми знайшли такі характеристики цієї породи:

✔ маленький, але дуже міцний собака, витривалий;
✔ не потребує стрижки, а також купірування вух і хвоста;
✔ характер урівноважений, чудово підходить дітям і уживається з іншими тваринами;
✔ грайливий, допитливий, рухливий, комунікабельний і відданий;
✔ виключно міський собака. Якщо його надовго залишити без догляду, дуже нудьгує за хазяїном;
✔ невибагливий у їжі, але за його раціоном потрібно дуже ретельно стежити, тому що схильний до пе-

реїдання.

Перед тим як придбати мопса, почитайте обов'язково спеціальну літературу. Адже якщо ви за своєю природою спокійні й урівноважені, то неймовірний темперамент маленького друга вам не підійде. А можливо, і навпаки: життєрадісність мопса наповнюватиме ваш дім радістю і щастям!

■ НОТАТКИ ДЛЯ ГОСПОДИНІ

Мед для олії

Олія — дієтичний продукт. У деяких народів її називають рідким золотом. Найкориснішою визнано олію з оливи. Медики з лондонського університету Рідінга дійшли висновку, що найздоровіші за всіх у Європі — жителі острова Крит. Їхнє міцне здоров'я пояснюють тим, що вони втричі більше за інших європейців вживають оливки і олію з них. У Середній Азії успішно використовують олію з бавовнику. Для нас звичніша соняшникова.

— Щоб олія довгий час зберігала свіжість, влийте в неї небагато горілки або меду. Закрийте пляшку і зберігайте у прохолодному місці.

— Якщо олія втратила прозорість або неприємно запахла, покладіть у неї сіль (1 ч. ложку на 1 л олії). Через три дні олію можна обережно, не тривожачи осаду, перелити в інший посуд.

— Рафіновану олію можна нагрівати сильніше, ніж нерафіновану.

— Перед тривалим зберіганням дайте олії відстоятися, злийте в іншу посудину, додайте на кожен літр по 1 ч. ложці солі і подрібнену квасолю. Поставте в темне прохолодне місце.

І... поєднання з вершковим маслом. Вершкове масло під час смаження не потемніє, якщо розпечену сковороду попередньо змазати олією.

Сторінку підготували Ірина ВАСИЛЬЧЕНКО та Оксана КАЛУГІНА. Малюнки Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Зелені символи Різдва

■ КЛУМБА НА ПІДВІКОННІ

Зима приносить із собою приємні новорічно-різдвяні клопоти. Наші оселі в цей час прикрашають зелені лісові красуні або ж штучні ялинки, ошатно вбрані до свят. Разом з ними на наших підвіконнях зустрічають Новий рік кімнатні рослини, які стали символами Різдва.

Саме в час грудневих та січневих морозів запалюються рожеві ліхтарики на різдвянику (народна назва поширеної в наших оселях рослини). Різдвяником називають зигокактус обрубаний і зигокактус Бриджеса за те, що початок їх цвітіння збігається з католицьким Різдвом. Рослини з'явилися в Європі на початку XIX століття. Це невеликі кущики з членистими пагонами завдовжки 20—40 см. Назва зигокактус походить від грецького слова «zygon» (коромисло) і точно виказує особливості росту пагонів. Зигоморфні (неправильної форми) квіти нагадують трохи квіти орхідей, тому їх ще називають кактуси-орхідеї. Зигокактуси належать до групи кактусів тропічного лісу. Вони мають повітряне коріння майже по всій довжині стебла (невеликі вусики на кожному членику), що дає змогу рослині вкорінюватися, як тільки під пагоном з'явиться підхожий ґрунт. Таким чином рослини ніби повільно переходять з одного місця на інше.

Членики у них невеликі (2—5 см), у зигокактуса обрубаного — з маленькими виростами по краях. Верхня частина членика обов'язково з коричневою щетинкою. Квітки також з'являються на кінцях члеників — по одній або по дві на кожному. Вирощувати цього сукулента досить просто. Взимку або при весні більшість із них вступає у фазу цвітіння, при температурі 16—18 градусів Цельсія, а в період спокою рослин достатньо 12—15° С. Освітленість — лише розсіяним світлом, без прямого сонячного проміння. У період спокою поливання обмежують, а під час цвітіння поливають у міру потреби. У квітні—серпні, коли кактуси активно ростуть, їх слід добре поливати, підживлювати органікою або міндобривами і по можливості виносити на свіже повітря. У вересні зигокактус слід тримати на світлому місці, бо в цей час закладаються генеративні (квіткові) бруньки.

Зигокактуси не люблять жорсткої води, для поливання краще брати дощову воду або підкислити її лимонною кислотою (кілька крапель на 1 л води), а до ґрунту додавати сфагновий торф.

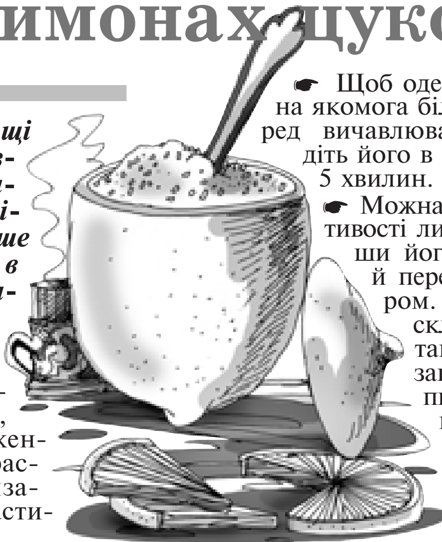
На сьогоднішній день виведено декілька сортів різдвяника з квітами білого, жовтогарячого, різних відтінків рожевого кольору. Розмножують різдвяники живцями. Їх зрізують у період росту кактусів, підсушують 2—3 дні й укорінюють у крупнозернистому піску. Тож нехай яскраві вогники різдвяника зігріють ваші серця у святкові новорічні дні.

Владислава ПАТОКА, кандидат біологічних наук.

Чи є в лимонах цукор?..

■ КОМОРА ВІТАМІНІВ

Про поживні та цілющі властивості лимонів розказано багато. Залишається додати, що вітаміну С в лимонах найбільше не в кислій м'якоті, а в шкірці. Тому особливо цінна цедра.

Від уживання лимонів в організмі виробляється опірність, і не тільки до інфекційних захворювань, застуд, а й до переохолодження. Тобто лимон має прекрасні бактерицидні, протизапальні й антитоксичні властивості.

Через те, що лимони кислі, багато хто думає, що в них немає цукру, зате багато вітаміну С. Та виявляється, в кілограмі лимонів більше цукру, ніж у кілограмі полуниць. А що стосується вітаміну С, то в тих же полуницях його більше, ніж у лимонах (у лимонах вітаміну С порядку 40 мг на 100 грамів плоду, а, приміром, у капусті — до 60 мг). Ще більше вітаміну С в горобині, ківі, смородині, обліписі та шипшині.

А тепер кілька порад, як краще зберігати лимони.

☛ Лимони зберігаються кілька тижнів, якщо покласти їх у банки, наповнені свіжою водою, і поставити в холодильник.

☛ Зберегти лимон у свіжому вигляді протягом кількох місяців можна, якщо загорнути його в цигарковий чи пергаментний папір і покласти в сухий пісок.

☛ Щоб одержати з лимона якомога більше соку, перед вичавлюванням покладіть його в гарячу воду на 5 хвилин.

☛ Можна зберегти властивості лимона, порізавши його шматочками й пересипавши цукром. Зберігати в скляній банці. З таким лимоном завжди зручно пити чай. А гіпертонікам дуже корисно просто з'їдати по шматочку таких ласощів щодня.

■ СМАЧНОГО!

Форшмак з оселедця

Візьміть: 1 оселедець, 3 кисло-солодких яблука, 3 варених яйця, 50 г вершкового масла, 1 цибулину, 3 скибочки чорного хліба, 1 ложку олії, оцет, цукор.

З води, оцту і цукру приготуйте приємну на смак кисло-солодку рідину і замочіть у ній скибочки чорного хліба.

Очистіть оселедець від шкірки та кісток. Відварені яйця разом з оселедцем, очищеними яблуками, цибулею та чорним хлібом перекрутіть на м'ясорубку. Додайте вершкове масло та олію й ретельно розітріть. Можна подавати в салатниці або — на бутербродах. І не забудьте прикрасити зеленим листям петрушки або кропу.

Ольга ПЕТРЕНКО.

Редактор номера Сергій ДЕМСЬКИЙ.

Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Сергій ДЕМСЬКИЙ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

▸ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
▸ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
▸ Рукописи не повертаємо.
▸ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
▸ При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Ⓡ Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання— КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775. для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна на 2007 рік: для фізичних осіб — 3,50 грн. та 2,00 грн. для підприємств і організацій — 10,00 грн на місяць.

Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 159037.

СПДФО Гайденко В. І. (Друкарня «Нормальные цены») 61068, м. Харків, вул. Тарасівська, 2а. Зам. 277

ВАТ «Видавництво «Київська правда» 04136, м. Київ, вул. М. Гречка, 13. Зам. 4668

Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

☎ **ТЕЛЕФОНИ:**
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

